2026/1348

19.6.2026

TRADUCERE

Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru transmiterea probelor în format electronic privind infracțiunile grave

PREAMBUL

STATELE PĂRȚI LA PREZENTA CONVENȚIE,

ȚINÂND SEAMA de scopurile și principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite,

LUÂND ACT de faptul că tehnologiile informației și comunicațiilor, deși oferă un potențial enorm pentru dezvoltarea societăților, creează noi oportunități pentru infractori, pot contribui la creșterea ratei și a diversității activităților infracționale și pot avea un impact negativ asupra statelor, a întreprinderilor și a bunăstării cetățenilor și a societății în ansamblu,

PREOCUPATE de faptul că utilizarea sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor poate avea un impact considerabil asupra amplorii, vitezei și domeniului de aplicare al infracțiunilor, inclusiv al infracțiunilor legate de terorism și de criminalitatea organizată transnațională, cum ar fi traficul de persoane, introducerea ilegală de migranți, fabricarea și traficul ilegale de arme de foc, de piese și de componente ale acestora, precum și de muniții, traficul de droguri și traficul cu bunuri culturale,

CONVINSE de necesitatea de a urmări, cu prioritate, o politică globală în materie de justiție penală care să contribuie la protejarea societății împotriva criminalității informatice, printre altele prin adoptarea unei legislații adecvate, prin stabilirea unui set comun de infracțiuni și competențe procedurale și prin încurajarea cooperării internaționale în scopul prevenirii și combaterii cu mai multă eficacitate a acestor activități la nivel național, regional și internațional,

HOTĂRÂTE să eradicheze paradisurile sigure pentru autorii infracțiunilor informatice prin urmărirea penală a acestor infracțiuni, indiferent de locul în care sunt săvârșite,

SUBLINIIND necesitatea de a consolida coordonarea și cooperarea între state, printre altele prin furnizarea de asistență tehnică și consolidarea capacităților, inclusiv transferul de tehnologie în condiții convenite de comun acord, către țări, în special către țările în curs de dezvoltare, la cererea acestora, pentru a îmbunătăți legislația și cadrele naționale și pentru a consolida capacitatea autorităților naționale de a aborda criminalitatea informatică sub toate formele sale, inclusiv prevenirea, depistarea, anchetarea și urmărirea penală a acestor infracțiuni și evidențiind, în acest context, rolul pe care îl joacă Organizația Națiunilor Unite,

RECUNOSCÂND numărul tot mai mare de victime ale criminalității informatice, importanța de a li se face dreptate și necesitatea de a răspunde nevoilor persoanelor aflate în situații vulnerabile în cadrul măsurilor luate pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor reglementate de prezenta convenție,

HOTĂRÂTE să prevină, să depisteze și să elimine într-un mod mai eficace transferurile internaționale de bunuri obținute ca urmare a criminalității informatice și să consolideze cooperarea internațională în ceea ce privește recuperarea și restituirea produselor infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție,

ȚINÂND SEAMA de faptul că prevenirea și combaterea criminalității informatice este o responsabilitate a tuturor statelor și că acestea trebuie să coopereze între ele, cu sprijinul și implicarea organizațiilor internaționale și regionale relevante, precum și a organizațiilor neguvernamentale, a organizațiilor societății civile, a instituțiilor academice și a entităților din sectorul privat, pentru ca eforturile lor în acest domeniu să fie încununate de succes,

RECUNOSCÂND importanța integrării perspectivei de gen în toate eforturile relevante de prevenire și combatere a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție, în conformitate cu dreptul intern,

CONȘTIENTE de necesitatea realizării obiectivelor în materie de aplicare a legii și a respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum sunt consacrate în instrumentele internaționale și regionale aplicabile,

RECUNOSCÂND dreptul la protecție împotriva ingerințelor arbitrare sau ilegale în viața privată și importanța protecției datelor cu caracter personal,

SALUTÂND eforturile Biroului Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate și ale altor organizații internaționale și regionale în prevenirea și combaterea criminalității informatice,

REAMINTIND rezoluțiile 74/247 și 75/282 ale Adunării Generale, din 27 decembrie 2019 și, respectiv, 26 mai 2021,

ȚINÂND SEAMA de convențiile și tratatele internaționale și regionale existente privind cooperarea în materie penală, precum și de tratatele similare care există între statele membre ale Organizației Națiunilor Unite,

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Definirea obiectivelor

Obiectivele prezentei convenții sunt:

(a) promovarea și consolidarea măsurilor de prevenire și combatere a criminalității informatice într-un mod mai eficient și mai eficace;

(b) promovarea, facilitarea și consolidarea cooperării internaționale în ceea ce privește prevenirea și combaterea criminalității informatice; și

(c) promovarea, facilitarea și sprijinirea acordării de asistență tehnică și a consolidării capacităților pentru prevenirea și combaterea criminalității informatice, în special în beneficiul țărilor în curs de dezvoltare.

Articolul 2

Termenii utilizați

În sensul prezentei convenții:

(a) „sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor” înseamnă orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau conexe, dintre care unul sau mai multe efectuează, prin executarea unui program, colectarea, stocarea și prelucrarea automată a datelor electronice;

(b) „date electronice” înseamnă orice reprezentare de fapte, informații sau concepte sub o formă adecvată prelucrării într-un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, inclusiv un program capabil să determine executarea unei funcții de către un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor;

(c) „date referitoare la trafic” înseamnă orice date electronice referitoare la o comunicare transmisă prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, produse de acest sistem în calitate de element al lanțului de comunicare, indicând originea comunicării, destinația, ruta, ora, data, dimensiunea, durata sau tipul de serviciu subiacent;

(d) „date referitoare la conținut” înseamnă orice date electronice, altele decât informațiile referitoare la abonați sau datele referitoare la trafic, care privesc conținutul datelor transferate de un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, inclusiv, dar fără a se limita la imagini, mesaje text, mesaje vocale, înregistrări audio și înregistrări video;

(e) „furnizor de servicii” înseamnă orice entitate publică sau privată care:

(i) oferă utilizatorilor serviciului său posibilitatea de a comunica prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor; sau

(ii) prelucrează sau stochează date electronice pentru un astfel de serviciu de comunicații sau pentru utilizatorii săi;

(f) „informații referitoare la abonați” înseamnă orice informație deținută de un furnizor de servicii referitoare la abonații serviciilor sale, altele decât datele referitoare la trafic sau datele referitoare la conținut, și care permit stabilirea:

(i) tipului de serviciu de comunicații utilizat, dispozițiilor tehnice luate în această privință și perioadei serviciului;

(ii) identității, adresei poștale sau geografice, numărului de telefon al abonatului sau oricărui alt număr de acces, informațiile referitoare la facturare sau plată, disponibile pe baza contractului sau a acordului de servicii;

(iii) orice altă informație privind locul instalării echipamentelor de comunicații, disponibile pe baza contractului sau a acordului de servicii;

(g) „date cu caracter personal” înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă;

(h) „infracțiune gravă” înseamnă un act care constituie o infracțiune pasibilă de o pedeapsă privativă de libertate al cărei maximum nu trebuie sa fie mai mic de patru ani sau de o pedeapsă mai severă;

(i) „bunuri” înseamnă activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, inclusiv activele virtuale, precum și documentele sau instrumentele juridice care atestă proprietatea asupra acestor active sau drepturile legate de acestea;

(j) „produse ale infracțiunii” înseamnă orice bunuri provenite din săvârșirea unei infracțiuni sau obținute, direct sau indirect, prin săvârșirea unei infracțiuni;

(k) „indisponibilizare” sau „sechestrare” înseamnă interzicerea temporară a transferului, conversiei, dispoziției ori circulației bunurilor sau preluarea temporară a custodiei ori controlului asupra bunurilor în temeiul unei decizii emise de o instanță judecătorească sau de o altă autoritate competentă;

(l) „confiscare”, ce include reținerea permanentă, dacă este cazul, înseamnă deposedarea definitivă de bunuri în urma unei decizii a unei instanțe judecătorești sau a altei autorități competente;

(m) „infracțiune premisă” înseamnă orice infracțiune în urma căreia rezultă produse susceptibile de a deveni obiectul unei infracțiuni prevăzute la articolul 17 din prezenta convenție;

(n) „organizație regională de integrare economică” înseamnă o organizație constituită de state suverane dintr-o anumită regiune, căreia statele sale membre i-au transferat competențe în ceea ce privește aspecte reglementate de prezenta convenție și care a fost autorizată corespunzător, în conformitate cu procedurile sale interne, să semneze, să ratifice, să accepte, să aprobe sau să adere la aceasta; trimiterile din prezenta convenție la „statele părți” se aplică unor astfel de organizații în limitele competențelor acestora;

(o) „urgență” înseamnă o situație în care există un risc semnificativ și iminent la adresa vieții sau a siguranței oricărei persoane fizice.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

Cu excepția cazului în care se prevede altfel, prezenta convenție se aplică:

(a) prevenirii, anchetării și urmăririi penale a infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, inclusiv indisponibilizării, sechestrării, confiscării și restituirii produselor unor astfel de infracțiuni;

(b) colectării, obținerii, păstrării și transmiterii probelor în format electronic în scopul anchetelor sau al procedurilor penale, astfel cum se prevede la articolele 23 și 35 din prezenta convenție.

Articolul 4

Infracțiuni stabilite în conformitate cu alte convenții și protocoale ale Organizației Națiunilor Unite

(1) Atunci când pun în aplicare alte convenții și protocoale aplicabile ale Organizației Națiunilor Unite la care sunt părți, statele părți se asigură că infracțiunile stabilite în conformitate cu respectivele convenții și protocoale sunt considerate infracțiuni și în dreptul intern atunci când sunt săvârșite prin utilizarea sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor.

(2) Nicio dispoziție a prezentului articol nu se interpretează în sensul stabilirii unor infracțiuni în conformitate cu prezenta convenție.

Articolul 5

Protecția suveranității

(1) Statele părți își îndeplinesc obligațiile care le revin în temeiul prezentei convenții în concordanță cu principiile egalității suverane și integrității teritoriale a statelor, precum și cu principiul neintervenției în afacerile interne ale altor state.

(2) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu abilitează un stat parte să exercite pe teritoriul unui alt stat competențe și funcții care sunt rezervate exclusiv autorităților din celălalt stat prin dreptul său intern.

Articolul 6

Respectarea drepturilor omului

(1) Statele părți se asigură că își îndeplinesc obligațiile care le revin în temeiul prezentei convenții în concordanță cu obligațiile care le revin în temeiul dreptului internațional al drepturilor omului.

(2) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu se interpretează ca permițând suprimarea drepturilor omului sau a libertăților fundamentale, inclusiv a drepturilor legate de libertatea de exprimare, de conștiință, de opinie, de religie sau de convingeri, de întrunire pașnică și de asociere, în conformitate cu dreptul internațional al drepturilor omului aplicabil și într-un mod compatibil cu acesta.

CAPITOLUL II

INCRIMINAREA

Articolul 7

Accesul ilegal

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție, accesul fără drept la ansamblul ori la o parte a unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

(2) Un stat parte poate condiționa o astfel de incriminare de săvârșirea faptei respective prin încălcarea măsurilor de securitate, cu intenția de a obține date electronice sau cu o altă intenție necinstită sau delictuală, sau de legătura dintre fapta respectivă și un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor conectat la un alt sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

Articolul 8

Interceptarea ilegală

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție și fără drept, interceptarea, efectuată prin mijloace tehnice, a transmisiilor de date electronice care nu sunt publice destinate, provenite sau aflate în interiorul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, inclusiv a emisiilor electromagnetice provenind de la un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor care transportă asemenea date electronice.

(2) Un stat parte poate condiționa o astfel de incriminare de săvârșirea faptei respective cu o intenție necinstită sau delictuală sau de legătura dintre fapta respectivă și un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor conectat la un alt sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

Articolul 9

Afectarea integrității datelor electronice

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție și fără drept, prejudicierea, ștergerea, deteriorarea, modificarea sau eliminarea datelor electronice.

(2) Un stat parte poate condiționa incriminarea comportamentului descris la alineatul (1) de la prezentul articol de producerea unor daune grave.

Articolul 10

Afectarea integrității unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor

Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție și fără drept, perturbarea gravă a funcționării unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor prin introducerea, transmiterea, prejudicierea, ștergerea, deteriorarea, modificarea sau eliminarea datelor electronice.

Articolul 11

Utilizarea abuzivă a dispozitivelor

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când sunt săvârșite cu intenție și fără drept:

(a) obținerea, producerea, vânzarea, achiziționarea în vederea utilizării, importul, distribuția sau punerea la dispoziție în alt mod:

(i) a unui dispozitiv, inclusiv a unui program, conceput sau adaptat în principal în scopul săvârșirii oricăreia dintre infracțiunile stabilite în conformitate cu articolele 7-10 din prezenta convenție; sau

(ii) a unei parole, a unor identificatori de acces, a unei semnături electronice sau a unor date similare prin care poate fi accesat un întreg sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor sau orice parte a acestuia,

cu intenția ca dispozitivul, inclusiv un program, sau parola, identificatorii de acces, semnătura electronică sau datele similare să fie utilizate în vederea săvârșirii oricăreia dintre infracțiunile stabilite în conformitate cu articolele 7-10 din prezenta convenție; și

(b) posesia unui element menționat la alineatul (1) litera (a) punctul (i) sau (ii) de la prezentul articol, cu intenția de a fi utilizat la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile stabilite în conformitate cu articolele 7-10 din prezenta convenție.

(2) Prezentul articol nu poate fi interpretat în sensul impunerii unei răspunderi penale în cazul în care obținerea, producerea, vânzarea, achiziționarea în vederea utilizării, importul, distribuția sau punerea la dispoziție în alt mod sau posesia menționată la alineatul (1) de la prezentul articol nu au ca scop săvârșirea unei infracțiuni stabilite în conformitate cu articolele 7-10 din prezenta convenție, cum ar fi în cazul testării sau protecției autorizate a unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

(3) Fiecare stat parte își poate rezerva dreptul de a nu aplica alineatul (1) de la prezentul articol, cu condiția ca această rezervă să nu privească vânzarea, distribuția sau punerea la dispoziție în alt mod a elementelor menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (ii) de la prezentul articol.

Articolul 12

Falsificarea legată de un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când sunt săvârșite cu intenție și fără drept, introducerea, modificarea, ștergerea sau eliminarea datelor electronice, din care să rezulte date neautentice, cu intenția ca acestea să fie luate în considerare sau utilizate în scopuri legale ca și cum ar fi autentice, indiferent dacă sunt sau nu în mod direct lizibile și inteligibile.

(2) Un stat parte poate condiționa angajarea răspunderii penale de existența unei intenții frauduloase sau a unei alte intenții similare necinstite sau delictuale.

Articolul 13

Furtul sau frauda legată de un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor

Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție și fără drept, cauzarea unui prejudiciu patrimonial unei alte persoane prin:

(a) orice introducere, modificare, ștergere sau eliminare a datelor electronice;

(b) orice perturbare a funcționării unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor;

(c) orice înșelăciune cu privire la circumstanțele de fapt săvârșită prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, care determină o persoană să facă sau să omită să facă un lucru pe care altfel aceasta nu l-ar face sau nu ar omite să îl facă,

cu intenția frauduloasă sau necinstită de a obține, fără drept, un câștig în bani sau alte bunuri pentru sine sau pentru o altă persoană.

Articolul 14

Infracțiuni legate de materialele online care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când sunt săvârșite cu intenție și fără drept, următoarele comportamente:

(a) producerea, oferirea, vânzarea, distribuirea, transmiterea, difuzarea, afișarea, publicarea sau punerea la dispoziție în alt mod de materiale care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor;

(b) solicitarea, procurarea sau accesul la materiale care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor;

(c) deținerea sau exercitarea controlului asupra unor materiale care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor stocate într-un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor sau într-un alt suport de stocare;

(d) finanțarea infracțiunilor stabilite în conformitate cu literele (a)-(c) de la prezentul alineat, pe care statele părți o pot stabili ca infracțiune separată.

(2) În sensul prezentului articol, termenul „materiale care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor” include materialele vizuale, și pot include conținut scris sau audio, care prezintă, descriu sau reprezintă orice persoană cu vârsta sub 18 ani:

(a) implicată într-o activitate sexuală reală sau simulată;

(b) aflată în prezența unei persoane implicate în orice tip de activitate sexuală;

(c) ale cărei organe sexuale sunt expuse în principal cu scop sexual; sau

(d) sunt supuse torturii sau unor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante, iar aceste materiale sunt de natură sexuală.

(3) Un stat parte poate condiționa incriminarea comportamentelor legate de materialele descrise la alineatul (2) de la prezentul articol de necesitatea ca aceste materiale:

(a) să prezinte, să descrie sau să reprezinte o persoană reală; sau

(b) să prezinte vizual abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor.

(4) În conformitate cu dreptul lor intern și în concordanță cu obligațiile internaționale aplicabile, statele părți pot lua măsuri pentru a exclude incriminarea:

(a) comportamentului legat de generarea de către copii de materiale care îi înfățișează; sau

(b) producerea, transmiterea sau deținerea consensuală a materialelor descrise la alineatul (2) literele (a)-(c) de la prezentul articol, atunci când comportamentul subiacent prezentat este legal, astfel cum este stabilit de dreptul intern, și când aceste materiale sunt păstrate exclusiv pentru uzul privat și consensual al persoanelor implicate.

(5) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu aduce atingere obligațiilor internaționale care sunt mai favorabile exercitării drepturilor copilului.

Articolul 15

Racolarea sau ademenirea în scopul săvârșirii unei infracțiuni sexuale împotriva unui copil

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, fapta intenționată de a comunica, de a racola, de a ademeni sau de a stabili orice aranjament prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor în scopul săvârșirii unei infracțiuni sexuale împotriva unui copil, astfel cum este definită în dreptul intern, inclusiv în scopul săvârșirii oricăreia dintre infracțiunile stabilite în conformitate cu articolul 14 din prezenta convenție.

(2) Un stat parte poate condiționa incriminarea comportamentului descris la alineatul (1) de la prezentul articol de o acțiune care demonstrează intenția respectivă.

(3) Un stat parte poate lua în considerare extinderea incriminării în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol în ceea ce privește o persoană despre care se crede că este un copil.

(4) Statele părți pot lua măsuri pentru a exclude incriminarea faptelor descrise la alineatul (1) de la prezentul articol atunci când acestea sunt săvârșite de copii.

Articolul 16

Difuzarea neconsensuală de imagini intime

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când sunt săvârșite cu intenție și fără drept, vânzarea, distribuirea, transmiterea, publicarea sau punerea la dispoziție în alt mod a unei imagini intime a unei persoane prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, fără consimțământul persoanei prezentate în imagine.

(2) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, „imagine intimă” înseamnă o înregistrare vizuală a unei persoane cu vârsta de peste 18 ani, efectuată prin orice mijloace, inclusiv o fotografie sau o înregistrare video, cu caracter sexual, în care organele sexuale ale persoanei sunt expuse sau persoana este implicată într-o activitate sexuală, care era privată la momentul înregistrării și cu privire la care persoana sau persoanele prezentate se așteptau în mod rezonabil să rămână privată la momentul săvârșirii infracțiunii.

(3) Un stat parte poate extinde definiția imaginilor intime, după caz, la reprezentări ale persoanelor cu vârsta sub 18 ani, dacă acestea au vârsta legală pentru a fi implicate în activități sexuale în temeiul dreptului intern și imaginea nu prezintă abuzuri sexuale asupra copiilor sau o situație de exploatare sexuală a copiilor.

(4) În sensul prezentului articol, o persoană cu vârsta sub 18 ani prezentată într-o imagine intimă nu își poate da consimțământul pentru difuzarea unei imagini intime care constituie un material ce conține abuzuri sexuale asupra copiilor sau scene de exploatare sexuală a copiilor în temeiul articolului 14 din prezenta convenție.

(5) Un stat parte poate condiționa angajarea răspunderii penale de existența intenției de a cauza prejudicii.

(6) Statele părți pot lua alte măsuri privind aspectele legate de prezentul articol, în conformitate cu dreptul lor intern și în concordanță cu obligațiile internaționale aplicabile.

Articolul 17

Spălarea produselor infracțiunilor

(1) Fiecare stat parte adoptă, în conformitate cu principiile fundamentale ale dreptului său intern, măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, atunci când sunt săvârșite cu intenție:

(a) (i) transformarea sau transferul bunurilor, cunoscând că aceste bunuri constituie produse ale infracțiunilor, în scopul de a ascunde sau de a disimula originea ilicită a acestor bunuri, ori de a ajuta orice persoană implicată în săvârșirea unei infracțiuni premisă să se sustragă de la consecințele juridice ale faptelor sale;

(ii) ascunderea sau disimularea adevăratei naturi, origini, amplasări, dispuneri ori circulații a bunurilor sau a adevăratului proprietar al bunurilor ori a adevăratelor drepturi asupra acestora, cunoscând că bunurile sunt produse ale infracțiunilor;

(b) sub rezerva conceptelor de bază ale sistemului său juridic:

(i) achiziționarea, deținerea sau folosirea bunurilor știind, în momentul dobândirii lor, că acestea constituie produse ale infracțiunilor;

(ii) participarea la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile prevăzute în prezentul articol sau orice formă de asociere, înțelegere, tentativă sau complicitate prin furnizarea de asistență, ajutor sau consiliere pentru săvârșirea unei astfel de infracțiuni.

(2) În scopul aplicării alineatului (1) de la prezentul articol:

(a) fiecare stat parte stabilește ca infracțiuni premisă infracțiunile relevante stabilite în conformitate cu articolele 7-16 din prezenta convenție;

(b) în cazul statelor părți a căror legislație prevede o listă de infracțiuni premisă specifice, acestea includ în lista respectivă cel puțin o gamă cuprinzătoare de infracțiuni stabilite în conformitate cu articolele 7-16 din prezenta convenție;

(c) în sensul literei (b) de la prezentul alineat, infracțiunile premisă includ infracțiunile săvârșite atât în cadrul, cât și în afara jurisdicției statului parte în cauză. Cu toate acestea, infracțiunile săvârșite în afara jurisdicției unui stat parte constituie infracțiuni premisă numai atunci când fapta respectivă constituie infracțiune în temeiul dreptului intern al statului în care este săvârșită și ar constitui infracțiune în temeiul dreptului intern al statului parte care pune în practică sau aplică prezentul articol, dacă ar fi fost săvârșită în statul respectiv;

(d) fiecare stat parte furnizează secretarului general al Organizației Națiunilor Unite copii sau o descriere a actelor cu putere de lege care pun în aplicare prezentul articol, precum și a oricăror modificări ulterioare ale acestor acte;

(e) în cazul în care principiile fundamentale ale dreptului intern al unui stat parte prevăd astfel, infracțiunile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiunea premisă;

(f) cunoașterea, intenția sau scopul, ca element al uneia dintre infracțiunile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, pot fi deduse din circumstanțele obiective factuale.

Articolul 18

Răspunderea persoanelor juridice

(1) Fiecare stat parte adoptă, în concordanță cu principiile sale juridice, măsurile considerate necesare pentru a stabili răspunderea persoanelor juridice pentru participarea la infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(2) Sub rezerva principiilor juridice ale statului parte, răspunderea persoanelor juridice poate fi penală, civilă sau administrativă.

(3) Această răspundere nu aduce atingere răspunderii penale a persoanelor fizice care au săvârșit infracțiunile.

(4) Fiecare stat parte se asigură, în special, că persoanele juridice cărora li s-a antrenat răspunderea în conformitate cu prezentul articol sunt supuse unor sancțiuni cu sau fără caracter penal efective, proporționale și disuasive, inclusiv sancțiuni pecuniare.

Articolul 19

Participarea și tentativa

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție, participarea în orice calitate, cum ar fi cea de complice, asistent sau instigator, la o infracțiune stabilită în conformitate cu prezenta convenție.

(2) Fiecare stat parte poate adopta măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție, orice tentativă de a săvârși o infracțiune stabilită în conformitate cu prezenta convenție.

(3) Fiecare stat parte poate adopta măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a incrimina ca infracțiune, potrivit dreptului său intern, atunci când este săvârșită cu intenție, pregătirea pentru o infracțiune stabilită în conformitate cu prezenta convenție.

Articolul 20

Termene de prescripție

Fiecare stat parte stabilește în conformitate cu dreptul său intern, după caz și luând în considerare gravitatea infracțiunii, un termen de prescripție lung pentru inițierea procedurilor în cazul oricărei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție și un termen de prescripție mai lung sau suspendarea termenelor de prescripție în cazul în care presupusul autor al infracțiunii s-a sustras justiției.

Articolul 21

Urmărirea penală, soluționarea cauzei și sancțiuni

(1) Fiecare stat parte se asigură că săvârșirea unei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție este pasibilă de aplicarea unor sancțiuni efective, proporționale și disuasive, care să țină seama de gravitatea infracțiunii.

(2) Fiecare stat parte poate adopta, în conformitate cu dreptul său intern, măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru stabilirea circumstanțelor agravante în legătură cu infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, inclusiv circumstanțele care afectează infrastructurile critice de informații.

(3) Fiecare stat parte depune toate eforturile pentru a se asigura că orice competență juridică discreționară acordată în temeiul dreptului său intern în legătură cu urmărirea penală a persoanelor pentru infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție este exercitată astfel încât să maximizeze eficacitatea măsurilor de aplicare a legii cu privire la infracțiunile respective, ținând seama în mod corespunzător de necesitatea de a descuraja săvârșirea acestora.

(4) Fiecare stat parte se asigură că orice persoană urmărită penal pentru infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție beneficiază de toate drepturile și garanțiile în conformitate cu dreptul intern și în concordanță cu obligațiile internaționale aplicabile ale statului parte, inclusiv dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.

(5) În cazul infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, fiecare stat parte adoptă măsurile adecvate, în conformitate cu dreptul său intern și ținând seama în mod corespunzător de dreptul la apărare, pentru a se asigura că condițiile impuse în legătură cu deciziile de eliberare în așteptarea procesului sau a soluționării căii de atac iau în considerare necesitatea de a asigura prezența pârâtului în cadrul procedurilor penale ulterioare.

(6) Fiecare stat parte ia în considerare gravitatea infracțiunilor în cauză atunci când analizează eventualitatea eliberării anticipate sau condiționate a persoanelor condamnate pentru astfel de infracțiuni.

(7) Statele părți se asigură că dreptul lor intern prevede măsuri adecvate pentru protejarea copiilor acuzați de infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, în concordanță cu obligațiile care decurg din Convenția cu privire la drepturile copilului și din protocoalele la aceasta aplicabile, precum și cu alte instrumente internaționale sau regionale aplicabile.

(8) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu aduce atingere principiului conform căruia descrierea infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, precum și a mijloacelor juridice de apărare aplicabile sau a altor principii juridice care reglementează legalitatea comportamentului este rezervată dreptului intern al unui stat parte, iar astfel de infracțiuni fac obiectul urmăririi penale și sunt sancționate conform dreptului respectiv.

CAPITOLUL III

COMPETENȚA

Articolul 22

Competența

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile considerate necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție atunci când:

(a) infracțiunea este săvârșită pe teritoriul statului parte în cauză; sau

(b) infracțiunea este săvârșită la bordul unei nave care arborează pavilionul statului parte în cauză sau al unei aeronave care este înregistrată în conformitate cu legislația statului parte în cauză la data săvârșirii infracțiunii respective.

(2) Sub rezerva articolului 5 din prezenta convenție, un stat parte poate, de asemenea, să își stabilească competența în privința oricărei astfel de infracțiuni atunci când:

(a) infracțiunea este săvârșită împotriva unui resortisant al statului parte în cauză; sau

(b) infracțiunea este săvârșită de către un resortisant al statului parte în cauză sau de către un apatrid care își are reședința obișnuită pe teritoriul său; sau

(c) infracțiunea se numără printre infracțiunile stabilite în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (b) punctul (ii) din prezenta convenție și este săvârșită în afara teritoriului său în vederea săvârșirii, pe teritoriul său, a unei infracțiuni stabilite în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (a) punctul (i) sau (ii) sau litera (b) punctul (i) din prezenta convenție; sau

(d) infracțiunea este săvârșită împotriva statului parte în cauză.

(3) În sensul articolului 37 alineatul (11) din prezenta convenție, fiecare stat parte adoptă măsurile considerate necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție atunci când presupusul autor se află pe teritoriul său și acesta nu extrădează persoana respectivă exclusiv pe motiv că este resortisant al său.

(4) Fiecare stat parte poate, de asemenea, să adopte măsurile considerate necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție atunci când presupusul autor se află pe teritoriul său și acesta nu extrădează persoana respectivă.

(5) În cazul în care un stat parte care își exercită competența în temeiul alineatului (1) sau (2) de la prezentul articol a fost notificat sau a aflat în alt mod că oricare dintre celelalte state părți desfășoară o anchetă, o urmărire penală sau o procedură judiciară în legătură cu aceeași faptă, autoritățile competente ale acestor state părți se consultă, după caz, în vederea coordonării acțiunilor lor.

(6) Fără a aduce atingere normelor generale de drept internațional, prezenta convenție nu exclude exercitarea oricărei competențe penale stabilite de către un stat parte în conformitate cu dreptul său intern.

CAPITOLUL IV

MĂSURI PROCEDURALE ȘI ASIGURAREA APLICĂRII LEGII

Articolul 23

Domeniul de aplicare al măsurilor procedurale

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a stabili competențele și procedurile prevăzute în prezentul capitol în scopul desfășurării anchetelor sau procedurilor penale specifice.

(2) Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta convenție, fiecare stat parte aplică competențele și procedurile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol:

(a) infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție;

(b) altor infracțiuni săvârșite prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor; și

(c) colectării de probe în format electronic cu privire la orice infracțiune.

(3) (a) Fiecare stat parte își poate rezerva dreptul de a aplica măsurile menționate la articolul 29 din prezenta convenție exclusiv infracțiunilor sau categoriilor de infracțiuni specificate în rezervă, cu condiția ca gama acestor infracțiuni sau categorii de infracțiuni să nu fie mai restrânsă decât gama de infracțiuni cărora li se aplică măsurile menționate la articolul 30 din prezenta convenție. Fiecare stat parte va avea în vedere să limiteze o astfel de rezervă astfel încât să permită cea mai largă aplicare posibilă a măsurilor menționate la articolul 29.

(b) În cazul în care un stat parte, din cauza restricțiilor impuse de legislația sa în vigoare la data adoptării prezentei convenții, nu este în măsură să aplice măsurile menționate la articolele 29 și 30 din prezenta convenție comunicațiilor transmise în cadrul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor al unui furnizor de servicii care:

(i) este folosit în beneficiul unui grup închis de utilizatori; și

(ii) nu utilizează rețelele publice de comunicații și nu este conectat la un alt sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, public sau privat,

statul parte în cauză își poate rezerva dreptul de a nu aplica aceste măsuri unor astfel de comunicații. Fiecare stat parte va avea în vedere să limiteze o astfel de rezervă astfel încât să permită cea mai largă aplicare posibilă a măsurilor menționate la articolele 29 și 30 din prezenta convenție.

Articolul 24

Condiții și garanții

(1) Fiecare stat parte se asigură că stabilirea, realizarea și aplicarea competențelor și a procedurilor prevăzute în prezentul capitol sunt supuse condițiilor și garanțiilor prevăzute în dreptul său intern, care trebuie să asigure protecția drepturilor omului, în conformitate cu obligațiile care îi revin în temeiul dreptului internațional al drepturilor omului, și care integrează principiul proporționalității.

(2) În conformitate cu dreptul intern al fiecărui stat parte și în temeiul acestuia, aceste condiții și garanții includ, printre altele, având în vedere natura procedurii sau a competenței în cauză, controlul jurisdicțional sau alte căi de atac independente, dreptul la o cale de atac eficace, motivele care justifică aplicarea și limitarea domeniului de aplicare și a duratei unei astfel de competențe sau proceduri.

(3) În măsura în care acest lucru este în concordanță cu interesul public, în special cu buna administrare a justiției, fiecare stat parte ia în considerare impactul competențelor și al procedurilor prevăzute în prezentul capitol asupra drepturilor, responsabilităților și intereselor legitime ale terților.

(4) În plus, condițiile și garanțiile stabilite în conformitate cu prezentul articol se aplică la nivel intern competențelor și procedurilor prevăzute în prezentul capitol, atât în scopul anchetelor și procedurilor penale interne, cât și în scopul cooperării internaționale a statului parte solicitat.

(5) Trimiterile la controlul jurisdicțional sau la alte căi de atac independente prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol sunt trimiteri la un astfel de control la nivel național.

Articolul 25

Păstrarea rapidă a datelor electronice stocate

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a permite autorităților sale competente să dispună sau să obțină într-un mod similar păstrarea rapidă a datelor electronice specificate, inclusiv a datelor referitoare la trafic, a datelor referitoare la conținut și a informațiilor referitoare la abonați, care au fost stocate prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, în special în cazul în care există motive de a crede că datele electronice sunt deosebit de vulnerabile la pierderi sau modificări.

(2) În cazul în care un stat parte pune în aplicare alineatul (1) de la prezentul articol prin intermediul unui ordin adresat unei persoane de a păstra datele electronice specificate stocate, aflate în posesia sau sub controlul acesteia, statul parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a obliga persoana respectivă să păstreze și să protejeze integritatea datelor electronice respective atât timp cât este necesar, cel mult 90 de zile, pentru a permite autorităților competente să solicite divulgarea acestora. Un stat parte poate prevedea reînnoirea ulterioară a unui astfel de ordin.

(3) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a obliga custodele sau orice altă persoană însărcinată cu păstrarea datelor electronice să păstreze confidențialitatea cu privire la desfășurarea unor astfel de proceduri pe durata prevăzută în dreptul său intern.

Articolul 26

Păstrarea rapidă și divulgarea parțială a datelor referitoare la trafic

Fiecare stat parte adoptă, în ceea ce privește datele referitoare la trafic care trebuie păstrate în temeiul articolului 25 din prezenta convenție, măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru:

(a) a se asigura că păstrarea rapidă a datelor referitoare la trafic este posibilă, indiferent dacă în transmiterea unei comunicări au fost implicați unul sau mai mulți furnizori de servicii; și

(b) a asigura divulgarea rapidă către autoritatea competentă a statului parte sau către o persoană desemnată de autoritatea respectivă a unui volum suficient de date referitoare la trafic pentru a permite statului parte să identifice furnizorii de servicii și canalul prin care a fost transmisă comunicarea sau informațiile indicate.

Articolul 27

Ordinul de punere la dispoziție a datelor

Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a conferi autorităților sale competente dreptul de a dispune:

(a) transmiterea de către o persoană aflată pe teritoriul său a datelor electronice specificate, aflate în posesia sau sub controlul acesteia, care sunt stocate într-un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor ori pe un suport de stocare a datelor electronice; și

(b) transmiterea de către un furnizor de servicii care oferă servicii pe teritoriul statului parte a informațiilor referitoare la abonații acestor servicii, aflate în posesia sau sub controlul său.

Articolul 28

Percheziția și sechestrarea datelor electronice stocate

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a conferi autorităților sale competente dreptul de a percheziționa sau de a accesa într-un mod similar:

(a) un sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor sau o parte a acestuia, precum și datele electronice stocate în acesta; și

(b) un suport de stocare a datelor electronice pe care pot fi stocate datele electronice căutate

pe teritoriul statului parte în cauză.

(2) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a se asigura că, în cazul în care autoritățile sale percheziționează sau accesează într-un mod similar un anumit sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor sau o parte a acestuia, în conformitate cu alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, și au motive să creadă că datele electronice căutate sunt stocate într-un alt sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor sau într-o parte a acestuia situat pe teritoriul său și că aceste date sunt în mod legal accesibile din sistemul inițial sau sunt disponibile pentru sistemul inițial, autoritățile respective sunt în măsură să efectueze rapid percheziția pentru a obține accesul la celălalt sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

(3) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a conferi autorităților sale competente dreptul de a sechestra sau de a obține într-un mod similar datele electronice de pe teritoriul său accesate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol. Aceste măsuri includ următoarele competențe:

(a) sechestrarea sau obținerea într-un mod similar a unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor ori a unei părți a acestuia sau a unui suport de stocare a datelor electronice;

(b) realizarea și păstrarea în format electronic a unor copii ale acestor date electronice;

(c) menținerea integrității datelor electronice relevante stocate;

(d) blocarea accesului la aceste date electronice sau eliminarea acestora din sistemul de tehnologie a informației și comunicațiilor accesat.

(4) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a conferi autorităților sale competente dreptul de a dispune punerea la dispoziție, în mod rezonabil, de către orice persoană care știe cum funcționează sistemul de tehnologie a informației și comunicațiilor în cauză, rețeaua de informații și de telecomunicații sau componentele acestora sau măsurile aplicate pentru protecția datelor electronice în cauză, a informațiilor necesare pentru a permite aplicarea măsurilor menționate la alineatele (1)-(3) de la prezentul articol.

Articolul 29

Colectarea în timp real a datelor referitoare la trafic

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a conferi autorităților sale competente dreptul de a:

(a) colecta sau înregistra, prin utilizarea mijloacelor tehnice existente pe teritoriul statului parte în cauză; și

(b) obliga un furnizor de servicii, în limita capacităților sale tehnice existente:

(i) să colecteze sau să înregistreze, prin utilizarea mijloacelor tehnice existente pe teritoriul statului parte în cauză; sau

(ii) să coopereze cu autoritățile competente și să le ofere asistență în colectarea sau înregistrarea,

în timp real, a datelor referitoare la trafic asociate comunicațiilor specificate transmise pe teritoriul său prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

(2) În cazul în care un stat parte nu poate adopta, datorită principiilor sistemului său juridic intern, măsurile menționate la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, acesta poate adopta, în schimb, măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a asigura colectarea sau înregistrarea în timp real a datelor referitoare la trafic asociate comunicațiilor specificate transmise pe teritoriul său, prin utilizarea mijloacelor tehnice existente pe teritoriul respectiv.

(3) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a obliga un furnizor de servicii să păstreze confidențialitatea exercitării oricăreia dintre competențele prevăzute la prezentul articol și a oricăror informații referitoare la aceasta.

Articolul 30

Interceptarea datelor referitoare la conținut

(1) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare, în legătură cu o serie de infracțiuni grave care urmează să fie stabilite de dreptul intern, pentru a conferi autorităților sale competente dreptul de a:

(a) colecta sau înregistra, prin utilizarea mijloacelor tehnice existente pe teritoriul statului parte în cauză; și

(b) obliga un furnizor de servicii, în limita capacităților sale tehnice existente:

(i) să colecteze sau să înregistreze, prin utilizarea mijloacelor tehnice existente pe teritoriul statului parte în cauză; sau

(ii) să coopereze cu autoritățile competente și să le ofere asistență în colectarea sau înregistrarea

în timp real, a datelor referitoare la conținut asociate comunicațiilor specificate transmise pe teritoriul său prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor.

(2) În cazul în care un stat parte nu poate adopta, datorită principiilor sistemului său juridic intern, măsurile menționate la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, acesta poate adopta, în schimb, măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a asigura colectarea sau înregistrarea în timp real a datelor referitoare la conținut asociate comunicațiilor specificate transmise pe teritoriul său, prin utilizarea mijloacelor tehnice existente pe teritoriul respectiv.

(3) Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru a obliga un furnizor de servicii să păstreze confidențialitatea exercitării oricăreia dintre competențele prevăzute la prezentul articol și a oricăror informații referitoare la aceasta.

Articolul 31

Indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunilor

(1) Fiecare stat parte adoptă, în cea mai mare măsură posibilă în cadrul sistemului său juridic intern, măsurile considerate necesare pentru a permite confiscarea:

(a) produselor infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție sau a altor bunuri cu o valoare corespunzătoare acestor produse;

(b) bunurilor, echipamentelor sau a altor instrumente utilizate sau destinate utilizării pentru săvârșirea infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(2) Fiecare stat parte adoptă măsurile necesare pentru a permite identificarea, urmărirea, indisponibilizarea sau sechestrarea oricărui element menționat la alineatul (1) de la prezentul articol în scopul confiscării eventuale.

(3) Fiecare stat parte adoptă, în conformitate cu dreptul său intern, măsurile legislative și alte măsuri considerate necesare pentru reglementarea administrării de către autoritățile competente a bunurilor indisponibilizate, sechestrate sau confiscate menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol.

(4) În cazul în care produsele infracțiunilor au fost transformate sau convertite, parțial sau integral, în alte bunuri, măsurile menționate în prezentul articol se aplică unor astfel de bunuri în locul produselor respective.

(5) În cazul în care produsele infracțiunilor au fost combinate cu bunuri dobândite din surse legitime, bunurile respective, fără a aduce atingere oricărei competențe referitoare la indisponibilizare sau sechestrare, se supun confiscării până la valoarea estimată a produselor combinate.

(6) Măsurile menționate în prezentul articol se aplică, de asemenea, veniturilor sau altor beneficii derivate din produsele infracțiunilor, din bunurile în care au fost transformate sau convertite aceste produse sau din bunurile cu care aceste produse au fost combinate, în același mod și în aceeași măsură ca produsele infracțiunilor.

(7) În sensul prezentului articol și al articolului 50 din prezenta convenție, fiecare stat parte conferă instanțelor judecătorești sau altor autorități competente dreptul de a dispune punerea la dispoziție sau sechestrarea evidențelor bancare, financiare sau comerciale. Un stat parte nu poate invoca secretul bancar drept motiv pentru refuzul de a acționa în conformitate cu dispozițiile prezentului alineat.

(8) Fiecare stat parte poate analiza posibilitatea de a solicita autorului unei infracțiuni să demonstreze originea licită a unor produse presupuse a fi ale infracțiunilor sau a altor bunuri care ar putea face obiectul unei confiscări, în măsura în care această solicitare este în concordanță cu principiile dreptului său intern și cu natura procedurii judiciare și a altor proceduri.

(9) Dispozițiile prezentului articol se interpretează astfel încât să nu aducă atingere drepturilor terților de bună credință.

(10) Nicio dispoziție din prezentul articol nu aduce atingere principiului conform căruia măsurile la care se referă sunt definite și puse în aplicare în conformitate cu dispozițiile dreptului intern al unui stat parte.

Articolul 32

Stabilirea cazierelor judiciare

Fiecare stat parte poate adopta măsurile legislative sau alte măsuri considerate necesare pentru a ține seama, în condițiile și în scopul pe care le consideră adecvate, de orice condamnare anterioară într-un alt stat a unui presupus autor al infracțiunii în scopul utilizării acestor informații în cadrul procedurilor penale referitoare la o infracțiune stabilită în conformitate cu prezenta convenție.

Articolul 33

Protecția martorilor

(1) Fiecare stat parte ia măsurile adecvate, în conformitate cu dreptul său intern și în limita mijloacelor sale, pentru a oferi o protecție eficace împotriva eventualelor represalii sau intimidări martorilor care depun mărturie sau care, cu bună credință și din motive întemeiate, furnizează informații privind infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție sau cooperează în alt mod cu autoritățile de anchetă sau judiciare și, după caz, rudelor și altor persoane apropiate acestora.

(2) Măsurile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol pot include, printre altele, fără a aduce atingere drepturilor pârâtului, inclusiv dreptului la un proces echitabil:

(a) instituirea de proceduri pentru asigurarea protecției fizice a acestor persoane, cum ar fi, în măsura în care este necesar și fezabil, relocarea acestora și, după caz, păstrarea confidențialității informațiilor privind identitatea și locul în care se află aceste persoane sau limitarea divulgării unor astfel de informații;

(b) stabilirea unui regim probatoriu care să le permită martorilor să depună mărturie într-un mod care le garantează siguranța, cum ar fi permiterea depunerii mărturiei prin utilizarea tehnologiei comunicațiilor, cum ar fi legăturile video sau alte mijloace adecvate.

(3) Statele părți analizează posibilitatea încheierii unor acorduri sau aranjamente cu alte state pentru relocarea persoanelor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

(4) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, victimelor, în măsura în care acestea au calitatea de martori.

Articolul 34

Asistența și protecția acordate victimelor

(1) Fiecare stat parte ia măsurile adecvate, în limita mijloacelor sale, pentru a acorda asistență și protecție victimelor infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, în special în cazurile de amenințare cu represalii sau de intimidare.

(2) Fiecare stat parte stabilește, sub rezerva dreptului său intern, proceduri adecvate pentru a facilita despăgubirea și restituirea bunurilor către victimele infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(3) Fiecare stat parte ia măsurile necesare, sub rezerva dreptului său intern, pentru a se asigura că opiniile și preocupările victimelor sunt prezentate și luate în considerare în etapele adecvate ale procedurilor penale inițiate împotriva autorilor infracțiunilor, într-un mod care nu aduce atingere dreptului la apărare.

(4) În ceea ce privește infracțiunile stabilite în conformitate cu articolele 14-16 din prezenta convenție, fiecare stat parte, sub rezerva dreptului său intern, ia măsuri pentru a acorda asistență victimelor acestor infracțiuni, inclusiv pentru recuperarea lor fizică și psihologică, în cooperare cu organizațiile internaționale relevante, cu organizațiile neguvernamentale și cu alți reprezentanți ai societății civile.

(5) Atunci când aplică dispozițiile alineatelor (2)-(4) de la prezentul articol, fiecare stat parte ia în considerare vârsta, genul, precum și circumstanțele și nevoile specifice ale victimelor, inclusiv circumstanțele și nevoile specifice ale copiilor.

(6) Fiecare stat parte ia măsuri eficiente pentru a asigura respectarea cererilor de a elimina sau de a face inaccesibil conținutul descris la articolele 14 și 16 din prezenta convenție, în măsura în care acest lucru este în concordanță cu cadrul său juridic intern.

CAPITOLUL V

COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ

Articolul 35

Principiile generale ale cooperării internaționale

(1) Statele părți cooperează între ele în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții, precum și cu alte instrumente internaționale aplicabile privind cooperarea internațională în materie penală și cu dreptul intern, în scopul:

(a) anchetării și urmăririi penale a infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, precum și al procedurilor judiciare desfășurate în legătură cu acestea, inclusiv indisponibilizarea, sechestrarea, confiscarea și restituirea produselor unor astfel de infracțiuni;

(b) colectării, obținerii, păstrării și transmiterii probelor în format electronic cu privire la infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție;

(c) colectării, obținerii, păstrării și transmiterii probelor în format electronic cu privire la orice infracțiune gravă, inclusiv infracțiuni grave stabilite în conformitate cu alte convenții și protocoale aplicabile ale Organizației Națiunilor Unite în vigoare la data adoptării prezentei convenții.

(2) În scopul colectării, obținerii, păstrării și transmiterii probelor în format electronic, astfel cum se prevede la alineatul (1) literele (b) și (c) de la prezentul articol, se aplică alineatele relevante de la articolul 40 și articolele 41-46 din prezenta convenție.

(3) În ceea ce privește cooperarea internațională, în cazul în care aceasta este condiționată de existența dublei incriminări, condiția respectivă se consideră îndeplinită indiferent dacă legislația statului parte solicitat plasează infracțiunea în aceeași categorie de infracțiuni sau utilizează același termen ca și statul parte solicitant pentru a denumi infracțiunea, dacă fapta care stă la baza infracțiunii pentru care se solicită asistență este o infracțiune în temeiul legislației ambelor state părți.

Articolul 36

Protecția datelor cu caracter personal

(1) (a) Un stat parte care transferă date cu caracter personal în temeiul prezentei convenții face acest lucru în conformitate cu dreptul său intern și cu orice obligație pe care partea care efectuează transferul o poate avea în temeiul dreptului internațional aplicabil. Statele părți nu sunt obligate să transfere date cu caracter personal în conformitate cu prezenta convenție în cazul în care datele nu pot fi furnizate în conformitate cu legislația lor aplicabilă privind protecția datelor cu caracter personal.

(b) În cazul în care transferul de date cu caracter personal nu ar respecta dispozițiile alineatului (1) litera (a) de la prezentul articol, statele părți pot încerca să impună condiții adecvate, în conformitate cu legislația aplicabilă, pentru a asigura conformitatea pentru a răspunde unei cereri de date cu caracter personal.

(c) Statele părți sunt încurajate să instituie acorduri bilaterale sau multilaterale pentru a facilita transferul de date cu caracter personal.

(2) În ceea ce privește datele cu caracter personal transferate în conformitate cu prezenta convenție, statele părți se asigură că datele cu caracter personal primite fac obiectul unor garanții eficace și adecvate în cadrele lor juridice respective.

(3) Pentru a transfera datele cu caracter personal obținute în conformitate cu prezenta convenție către o țară terță sau o organizație internațională, un stat parte notifică intenția sa statului parte care a efectuat transferul inițial și solicită acordul acestuia.

Statul parte transferă astfel de date cu caracter personal numai cu acordul statului parte care a efectuat transferul inițial, acord care poate fi necesar să fie furnizat în scris.

Articolul 37

Extrădarea

(1) Prezentul articol se aplică infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție atunci când persoana care face obiectul cererii de extrădare se află pe teritoriul statului parte solicitat, cu condiția ca infracțiunea pentru care se solicită extrădarea să fie pasibilă de pedeapsă în temeiul dreptului intern atât al statului parte solicitant, cât și al statului parte solicitat. Atunci când extrădarea este solicitată în scopul executării unei pedepse definitive cu închisoarea sau a unei alte forme de detenție impuse pentru o infracțiune în cazul căreia se poate recurge la extrădare, statul parte solicitat poate acorda extrădarea în conformitate cu dreptul intern.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1) de la prezentul articol, un stat parte a cărui legislație permite acest lucru poate extrăda o persoană în cazul oricărei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție care nu este pasibilă de pedeapsă în temeiul dreptului său intern.

(3) În cazul în care cererea de extrădare include mai multe infracțiuni distincte, dintre care cel puțin una poate atrage extrădarea în temeiul prezentului articol, iar altele nu pot atrage extrădarea din cauza perioadei de detenție aferente, dar sunt legate de infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție, statul parte solicitat poate aplica prezentul articol și în ceea ce privește infracțiunile respective.

(4) Fiecare dintre infracțiunile cărora li se aplică prezentul articol se consideră a fi incluse ca infracțiuni în cazul cărora se poate recurge la extrădare în orice tratat de extrădare în vigoare între statele părți. Statele părți se angajează să includă aceste infracțiuni drept infracțiuni în cazul cărora se poate recurge la extrădare în fiecare tratat de extrădare ce urmează să fie încheiat între ele.

(5) Dacă un stat parte care condiționează extrădarea de existența unui tratat primește o cerere de extrădare de la alt stat parte cu care nu a încheiat un tratat de extrădare, acesta poate să considere prezenta convenție ca temei juridic al extrădării cu privire la orice infracțiune căreia i se aplică prezentul articol.

(6) Statele părți care condiționează extrădarea de existența unui tratat:

(a) în momentul depunerii instrumentelor lor de ratificare, de acceptare, de aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta, informează secretarul general al Organizației Națiunilor Unite dacă vor considera prezenta convenție ca temei juridic pentru cooperarea în materie de extrădare cu alte state părți la prezenta convenție; și

(b) în cazul în care nu consideră prezenta convenție ca temei juridic pentru cooperarea în materie de extrădare, încearcă, dacă este cazul, să încheie tratate de extrădare cu alte state părți la prezenta convenție în vederea punerii în aplicare a prezentului articol.

(7) Statele părți care nu condiționează extrădarea de existența unui tratat recunosc între ele infracțiunile cărora li se aplică prezentul articol ca infracțiuni în cazul cărora se poate recurge la extrădare.

(8) Extrădarea face obiectul condițiilor prevăzute de dreptul intern al statului parte solicitat sau de tratatele de extrădare aplicabile, inclusiv, printre altele, condițiile privind cerința legată de pedeapsa minimă pentru extrădare și motivele pentru care statul parte solicitat poate să refuze extrădarea.

(9) Sub rezerva dreptului lor intern, statele părți depun toate eforturile pentru a accelera procedurile de extrădare și a simplifica cerințele conexe în materie de probe în ceea ce privește orice infracțiune căreia i se aplică prezentul articol.

(10) Sub rezerva dispozițiilor din dreptul său intern și a tratatelor sale de extrădare, statul parte solicitat poate, în cazul în care apreciază că circumstanțele justifică acest lucru și au un caracter urgent, și la cererea statului parte solicitant, inclusiv atunci când cererea este transmisă prin canalele existente ale Organizației Internaționale de Poliție Criminală, să rețină o persoană prezentă pe teritoriul său a cărei extrădare este solicitată sau să adopte alte măsuri corespunzătoare pentru asigurarea prezenței persoanei respective la procedura de extrădare.

(11) Un stat parte pe teritoriul căruia se află presupusul autor al infracțiunii, în cazul în care nu extrădează respectiva persoană pentru o infracțiune căreia i se aplică prezentul articol doar din motiv că este resortisant al său, are obligația ca, la cererea statului parte care solicită extrădarea, să înainteze cazul fără întârziere nejustificată autorităților sale competente în vederea urmăririi penale. Aceste autorități emit o decizie și desfășoară procedura în același mod ca în cazul oricărei alte infracțiuni de natură comparabilă în temeiul dreptului intern al statului parte respectiv. Statele părți în cauză cooperează, în special cu privire la aspectele de procedură și legate de probă, pentru a asigura eficiența urmăririi penale.

(12) Atunci când un stat parte este autorizat în temeiul dreptului său intern să extrădeze sau să predea în alt mod unul dintre resortisanții săi doar cu condiția ca această persoană să fie returnată statului parte respectiv pentru executarea pedepsei pronunțate în urma procesului sau procedurii care a stat la baza cererii de extrădare sau de predare, iar acest stat parte și statul parte care solicită extrădarea persoanei sunt de acord cu această opțiune și alte condiții pe care le consideră corespunzătoare, această extrădare sau predare condiționată este suficientă pentru îndeplinirea obligației prevăzute la alineatul (11) de la prezentul articol.

(13) În cazul în care extrădarea solicitată pentru executarea unei sentințe este refuzată pe motiv că persoana căutată este resortisant al statului parte solicitat, acesta din urmă are în vedere, în cazul în care dreptul său intern permite acest lucru și în conformitate cu dispozițiile acestuia, la cererea statului parte solicitant, executarea sentinței impuse în temeiul dreptului intern al statului parte solicitant sau a restului pedepsei respective.

(14) Oricărei persoane cu privire la care se desfășoară proceduri în legătură cu oricare dintre infracțiunile cărora li se aplică prezentul articol i se garantează un tratament echitabil în toate etapele procedurii, inclusiv toate drepturile și garanțiile oferite de dreptul intern al statului parte pe teritoriul căreia se află.

(15) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu se interpretează ca impunând obligația de extrădare în cazul în care statul parte solicitat are motive întemeiate să creadă că cererea a fost formulată în scopul urmăririi penale sau al pedepsirii unei persoane pe motive de sex, rasă, limbă, religie, naționalitate, origine etnică sau opinii politice sau că respectarea cererii ar aduce atingere situației persoanei respective din oricare dintre aceste motive.

(16) Statele părți nu pot să refuze o cerere de extrădare doar pe motiv că infracțiunea este considerată a implica și aspecte fiscale.

(17) Înainte de a refuza extrădarea, statul parte solicitat se consultă, dacă este cazul, cu statul parte solicitant pentru a-i oferi toate ocaziile de a-și prezenta opiniile și de a furniza informații relevante pentru ceea ce susține.

(18) Statul parte solicitat informează statul parte solicitant referitor la decizia sa cu privire la extrădare. Statul parte solicitat informează statul parte solicitant cu privire la motivul pentru care refuză extrădarea, cu excepția cazului în care dreptul său intern sau obligațiile care îi revin în temeiul dreptului internațional nu îi permit să facă acest lucru.

(19) Fiecare stat parte comunică secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, numele și adresa unei autorități responsabile de trimiterea sau de primirea cererilor de extrădare sau de arestare provizorie. Secretarul general instituie și actualizează un registru al autorităților desemnate de statele părți. Fiecare stat parte se asigură că detaliile care figurează în registru sunt corecte în orice moment.

(20) Statele părți depun eforturi pentru a încheia acorduri sau aranjamente bilaterale și multilaterale cu scopul de a permite extrădarea sau de a spori eficacitatea acesteia.

Articolul 38

Transferarea persoanelor condamnate

Statele părți pot analiza, luând în considerare drepturile persoanelor condamnate, posibilitatea încheierii unor acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale privind transferarea pe teritoriul lor a persoanelor condamnate la închisoare sau la alte forme de privare de libertate pentru infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, pentru ca acestea să își execute pedeapsa pe teritoriul lor. De asemenea, statele părți pot lua în considerare aspectele legate de consimțământ, reabilitare și reintegrare.

Articolul 39

Transferul procedurilor penale

(1) Statele părți analizează posibilitatea de a transfera între ele procedurile de urmărire penală a unei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție, în cazul în care transferul este considerat a fi în interesul unei bune administrări a justiției, în special atunci când sunt implicate mai multe jurisdicții, în vederea concentrării urmăririi penale.

(2) Dacă un stat parte care condiționează transferul procedurilor penale de existența unui tratat primește o cerere de transfer de la alt stat parte cu care nu a încheiat un tratat în această privință, acesta poate să considere prezenta convenție ca temei juridic al transferului procedurilor penale cu privire la orice infracțiune căreia i se aplică prezentul articol.

Articolul 40

Principii generale și proceduri referitoare la asistența judiciară reciprocă

(1) Statele părți își acordă asistență judiciară reciprocă în cea mai mare măsură posibilă în cadrul anchetelor, urmăririlor penale și procedurilor judiciare întreprinse în legătură cu infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție și în scopul colectării de probe în format electronic cu privire la infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, precum și la infracțiunile grave.

(2) Asistența judiciară reciprocă se acordă în cea mai mare măsură posibilă în conformitate cu legislația, tratatele, acordurile și aranjamentele relevante ale statului parte solicitat cu ocazia anchetelor, urmăririlor penale și procedurilor judiciare întreprinse de statul parte solicitant în legătură cu infracțiunile pentru care se poate angaja răspunderea unei persoane juridice în conformitate cu articolul 18 din prezenta convenție.

(3) Asistența judiciară reciprocă acordată în conformitate cu prezentul articol poate fi solicitată în oricare dintre următoarele scopuri:

(a) obținerea de probe sau declarații de la persoane;

(b) comunicarea actelor judiciare;

(c) efectuarea de percheziții și sechestrări, precum și indisponibilizarea;

(d) percheziția sau accesul într-un mod similar, sechestrarea sau obținerea într-un mod similar și divulgarea datelor electronice stocate prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor în temeiul articolului 44 din prezenta convenție;

(e) colectarea în timp real a datelor referitoare la trafic în temeiul articolului 45 din prezenta convenție;

(f) interceptarea datelor referitoare la conținut în temeiul articolului 46 din prezenta convenție;

(g) examinarea obiectelor și siturilor;

(h) furnizarea de informații, probe și evaluări ale experților;

(i) furnizarea de documente originale sau copii legalizate ale documentelor și evidențelor relevante, inclusiv ale documentelor guvernamentale, bancare, financiare, comerciale sau ale întreprinderilor;

(j) identificarea sau urmărirea produselor infracțiunilor, a bunurilor, a instrumentelor sau a altor lucruri în scop probatoriu;

(k) înlesnirea înfățișării voluntare a persoanelor în statul parte solicitant;

(l) recuperarea produselor infracțiunilor;

(m) orice alt tip de asistență care nu contravine dreptului intern al statului parte solicitat.

(4) Fără a aduce atingere dreptului intern, autoritățile competente ale unui stat parte pot transmite, fără cerere prealabilă, informații în materie penală unei autorități competente dintr-un alt stat parte în cazul în care consideră că aceste informații ar putea ajuta autoritatea respectivă să inițieze sau să finalizeze cu succes anchete și proceduri penale sau ar putea conduce la o cerere formulată de acest din urmă stat parte în temeiul prezentei convenții.

(5) Transmiterea informațiilor în temeiul alineatului (4) de la prezentul articol nu aduce atingere anchetelor și procedurilor penale din statul în care sunt situate autoritățile competente care furnizează informațiile. Autoritățile competente care primesc informațiile respectă cerința ca informațiile respective să rămână confidențiale, chiar și temporar, sau să fie utilizate doar în anumite condiții. Acest lucru nu împiedică însă statul parte destinatar să divulge în cadrul procedurilor sale informații dezincriminatorii pentru un acuzat. În acest caz, statul parte destinatar notifică acest lucru statului parte care transmite informațiile înainte de divulgare și, la cererea acestuia, se consultă cu statul parte care transmite informațiile. În cazul în care, într-o situație excepțională, notificarea prealabilă nu este posibilă, statul parte destinatar informează fără întârziere statul parte care transmite informațiile cu privire la divulgare.

(6) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere obligațiilor ce decurg din oricare alt tratat, bilateral sau multilateral, care reglementează sau va reglementa, în întregime sau parțial, asistența judiciară reciprocă.

(7) Alineatele (8)-(31) de la prezentul articol se aplică cererilor formulate în temeiul prezentului articol în cazul în care statele părți în cauză nu au încheiat un tratat de asistență judiciară reciprocă. În cazul în care statelor părți le revin obligații printr-un astfel de tratat, se aplică dispozițiile corespunzătoare ale tratatului respectiv, exceptând cazul în care statele părți convin să aplice în locul acestora alineatele (8)-(31) de la prezentul articol. Statele părți sunt încurajate cu tărie să aplice dispozițiile alineatelor respective dacă acestea înlesnesc cooperarea.

(8) Statele părți pot invoca lipsa dublei incriminări pentru a respinge acordarea asistenței în temeiul prezentului articol. Cu toate acestea, în cazul în care consideră adecvat, statul parte solicitat poate să acorde asistență, în măsura pe care o consideră corespunzătoare, indiferent dacă actul constituie sau nu o infracțiune în temeiul dreptului intern al statului parte solicitat. Acordarea asistenței poate fi refuzată atunci când cererile implică aspecte cu un caracter *de minimis* sau aspecte pentru care cooperarea sau asistența solicitată sunt disponibile în temeiul altor dispoziții ale prezentei convenții.

(9) O persoană plasată în detenție sau care execută o pedeapsă pe teritoriul unui stat parte și a cărei prezență într-un alt stat parte este solicitată în scopul identificării, al depunerii mărturiei sau al furnizării de asistență în alt mod pentru obținerea de probe în cadrul anchetelor, urmăririlor penale sau procedurilor judiciare întreprinse în legătură cu infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție poate fi transferată dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) persoana respectivă își exprimă consimțământul în acest sens, în mod liber și în cunoștință de cauză;

(b) autoritățile competente ale ambelor state părți ajung la un acord în acest sens, sub rezerva condițiilor pe care cele două state părți le consideră adecvate.

(10) În sensul alineatului (9) de la prezentul articol:

(a) statul parte în care este transferată persoana are autoritatea și obligația de a ține în custodie persoana transferată, cu excepția cazului în care statul parte din care aceasta a fost transferată solicită sau permite să se procedeze altfel;

(b) statul parte în care este transferată persoana își îndeplinește fără întârziere obligația de a returna persoana în custodia statului parte din care a fost transferată, astfel cum s-a convenit în prealabil sau după cum s-a convenit în alt mod de către autoritățile competente ale ambelor state părți;

(c) statul parte în care este transferată persoana nu solicită statului parte din care aceasta a fost transferată să inițieze proceduri de extrădare pentru returnarea sa;

(d) perioada petrecută în custodia statului parte în care a fost transferată persoana va fi luată în considerare în scopul reducerii din pedeapsa aplicată în statul parte din care a fost transferată.

(11) Cu excepția cazului în care statul parte din care urmează să fie transferată o persoană în conformitate cu alineatele (9) și (10) de la prezentul articol este de acord cu acest lucru, persoana respectivă, indiferent de cetățenie, nu poate fi urmărită penal, plasată în detenție, pedepsită sau supusă niciunei alte restricționări a libertății pe teritoriul statului în care este transferată în legătură cu acte, omisiuni sau condamnări anterioare plecării persoanei respective de pe teritoriul statului din care a fost transferată.

(12) (a) Fiecare stat parte desemnează o autoritate centrală sau autoritățile centrale care au responsabilitatea și prerogativa de a primi cererile de asistență judiciară reciprocă, fie în scopul executării, fie în scopul transmiterii acestora către autoritățile competente pentru executare. În cazul în care într-un stat parte există o regiune sau un teritoriu special cu sistem separat de asistență judiciară reciprocă, acesta poate să desemneze o autoritate centrală distinctă care are aceeași funcție pentru regiunea sau teritoriul respectiv.

(b) Autoritățile centrale asigură executarea sau transmiterea rapidă și corectă a cererilor primite. În cazul în care autoritatea centrală transmite cererea către o autoritate competentă pentru executare, aceasta încurajează executarea rapidă și adecvată a cererii de către autoritatea competentă.

(c) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite este informat cu privire la autoritatea centrală desemnată în acest scop în momentul în care fiecare stat parte își depune instrumentul de ratificare, de acceptare, de aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta și instituie și actualizează un registru al autorităților centrale desemnate de statele părți. Fiecare stat parte se asigură că detaliile care figurează în registru sunt corecte în orice moment.

(d) Cererile de asistență judiciară reciprocă și orice comunicare în legătură cu acestea se transmit autorităților centrale desemnate de către statele părți. Această cerință nu aduce atingere dreptului unui stat parte de a solicita ca astfel de cereri și comunicări să îi fie adresate pe cale diplomatică și, în cazuri urgente, dacă statele părți convin astfel, prin intermediul Organizației Internaționale de Poliție Criminală, în măsura în care acest lucru este posibil.

(13) Cererile se formulează în scris sau, în cazul în care este posibil, prin orice mijloc care permite obținerea unei evidențe scrise, într-o limbă acceptabilă pentru statul parte solicitat și în condiții care permit statului parte în cauză să stabilească autenticitatea. Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite este informat cu privire la limba sau limbile acceptate de fiecare stat parte în momentul în care își depune instrumentul de ratificare, de acceptare, de aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta. În cazuri urgente și dacă statele părți au convenit astfel, cererile pot fi formulate verbal, însă trebuie confirmate în scris fără întârziere.

(14) În cazul în care legislația statelor părți nu interzice acest lucru, autoritățile centrale ale acestora sunt încurajate să transmită și să primească cererile de asistență judiciară reciprocă și comunicările în legătură cu acestea, precum și probele, în format electronic, în condiții care să permită statului parte solicitat să stabilească autenticitatea și să asigure securitatea comunicărilor.

(15) Cererea de asistență judiciară reciprocă conține:

(a) identitatea autorității care formulează cererea;

(b) obiectul și natura anchetei, urmăririi penale sau procedurii judiciare la care se referă cererea, precum și numele și atribuțiile autorității care efectuează ancheta, urmărirea penală sau procedura judiciară;

(c) un rezumat al faptelor relevante, exceptând cazul cererilor de comunicare a actelor judiciare;

(d) o descriere a asistenței solicitate și detalii precizate de statul parte solicitant cu privire la orice procedură anume pe care dorește să o vadă urmată;

(e) dacă este posibil și oportun, identitatea, amplasarea și cetățenia oricărei persoane în cauză, precum și țara de origine, descrierea și amplasarea oricărui element sau a oricăror conturi în cauză;

(f) după caz, perioada pentru care sunt solicitate probele, informațiile sau alte tipuri de asistență; și

(g) scopul pentru care sunt solicitate probele, informațiile sau alte tipuri de asistență.

(16) Statul parte solicitat poate să ceară informații suplimentare atunci când acest lucru se dovedește a fi necesar pentru executarea cererii în conformitate cu dreptul său intern sau atunci când poate să înlesnească această executare a cererii.

(17) Se dă curs unei cereri în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat și în măsura în care aceasta nu contravine dreptului intern al statului parte solicitat și, dacă este posibil, în conformitate cu procedurile prevăzute în cerere.

(18) Ori de câte ori este posibil și în concordanță cu principiile fundamentale ale dreptului intern, atunci când o persoană se află pe teritoriul unui stat parte și trebuie să fie audiată ca martor, victimă sau expert de către autoritățile judiciare ale altui stat parte, primul stat parte poate, la cererea celuilalt, să permită ca audierea să aibă loc prin videoconferință în cazul în care nu este posibil sau nu este de dorit ca persoana în cauză să se înfățișeze personal pe teritoriul statului parte solicitant. Statele părți pot conveni ca audierea să fie derulată de către o autoritate judiciară a statului parte solicitant și ca la aceasta să participe o autoritate judiciară a statului parte solicitat. În cazul în care statul parte solicitat nu are acces la mijloacele tehnice necesare pentru organizarea unei videoconferințe, statul parte solicitant le poate pune la dispoziția statului parte solicitat, cu acordul acestuia.

(19) Statul parte solicitant nu transmite și nu utilizează informațiile sau probele furnizate de statul parte solicitat pentru anchete, urmăriri penale sau proceduri judiciare, altele decât cele declarate în cerere, fără acordul prealabil al statului parte solicitat. Nicio dispoziție a prezentului alineat nu împiedică statul parte solicitant să divulge în procedurile sale informații sau probe dezincriminatorii pentru un acuzat. În acest din urmă caz, statul parte solicitant notifică statul parte solicitat înainte de divulgare și, la cererea acestuia, se consultă cu statul parte solicitat. În cazul în care, într-o situație excepțională, notificarea prealabilă nu este posibilă, statul parte solicitant informează fără întârziere statul parte solicitat cu privire la divulgare.

(20) Statul parte solicitant poate cere statului parte solicitat să păstreze confidențialitatea cu privire la cerere și la conținutul acesteia, mai puțin în măsura în care este necesar pentru a da curs acesteia. În cazul în care statul parte solicitat nu poate să respecte cerința de confidențialitate, acesta informează imediat statul parte solicitant.

(21) Acordarea asistenței judiciare reciproce poate fi refuzată:

(a) în cazul în care cererea nu este formulată în conformitate cu dispozițiile prezentului articol;

(b) în cazul în care statul parte solicitat consideră că executarea cererii poate să aducă atingere suveranității sau securității sale, ordinii sale publice ori altor interese esențiale;

(c) în cazul în care autorităților statului parte solicitat li s-ar interzice prin dreptul intern să ia măsurile solicitate în legătură cu orice infracțiune similară care a făcut obiectul anchetei, urmăririi penale sau procedurilor judiciare de competența acestora;

(d) în cazul în care acceptarea cererii ar contraveni sistemului juridic al statului parte solicitat în ceea ce privește asistența judiciară reciprocă.

(22) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu se interpretează ca impunând obligația de acordare de asistență judiciară reciprocă în cazul în care statul parte solicitat are motive întemeiate să creadă că cererea a fost formulată în scopul urmăririi penale sau al pedepsirii unei persoane pe motive de sex, rasă, limbă, religie, naționalitate, origine etnică sau opinii politice sau că respectarea cererii ar aduce atingere situației persoanei respective din oricare dintre aceste motive.

(23) Statele părți nu pot să refuze o cerere de asistență judiciară reciprocă doar pe motiv că se consideră că infracțiunea ar implica și aspecte fiscale.

(24) Statele părți nu pot invoca secretul bancar drept motiv pentru a refuza acordarea asistenței judiciare reciproce în temeiul prezentului articol.

(25) Orice respingere a unei cereri de a acorda asistență judiciară reciprocă trebuie să fie motivată.

(26) Statul parte solicitat execută cererea de asistență judiciară reciprocă de îndată ce este posibil și ține seama, în cea mai mare măsură posibilă, de toate termenele-limită propuse de statul parte solicitant și motivate, de preferință în cerere. Statul parte solicitat răspunde la cererile rezonabile adresate de statul parte solicitant în ceea ce privește stadiul și progresul înregistrat în tratarea cererii. Statul parte solicitant informează statul parte solicitat în cel mai scurt termen dacă asistența solicitată nu mai este necesară.

(27) Asistența judiciară reciprocă poate fi amânată de către statul parte solicitat pe motiv că aceasta interferează cu o anchetă, o urmărire penală sau o procedură judiciară în derulare.

(28) Înainte de a refuza o cerere în temeiul alineatului (21) de la prezentul articol sau de a amâna executarea acesteia în temeiul alineatului (27) de la prezentul articol, statul parte solicitat se consultă cu statul parte solicitant pentru a analiza posibilitatea de a acorda asistența sub rezerva termenilor și condițiilor pe care le consideră necesare. Dacă acceptă asistența sub rezerva acestor condiții, statul parte solicitant va îndeplini condițiile respective.

(29) Fără a aduce atingere aplicării alineatului (11) de la prezentul articol, un martor, un expert sau o altă persoană care, la cererea statului parte solicitant, este de acord să depună mărturie în cadrul unei proceduri sau să contribuie la o anchetă, urmărire penală sau procedură judiciară pe teritoriul acestuia, nu poate fi urmărită penal, plasată în detenție, pedepsită sau supusă niciunei alte restricționări a libertății pe teritoriul respectiv pentru acte, omisiuni sau condamnări anterioare plecării persoanei respective de pe teritoriul statului parte solicitat. Această garanție încetează atunci când martorul, expertul sau o altă persoană a avut, pentru o perioadă de 15 zile consecutive sau pentru orice perioadă convenită de statele părți de la data la care persoana a fost informată oficial că prezența sa nu mai este solicitată de autoritățile judiciare, posibilitatea de a părăsi teritoriul statului parte solicitant, dar a rămas în mod voluntar pe teritoriul acestuia sau, după ce a părăsit teritoriul respectiv, s-a întors din proprie inițiativă.

(30) Cheltuielile obișnuite aferente executării unei cereri sunt suportate de statul parte solicitat, cu excepția cazului în care se convine altfel de către statele părți în cauză. În cazul în care sunt necesare cheltuieli semnificative sau extraordinare sau acestea vor fi necesare pentru îndeplinirea cererii, statele părți se consultă pentru a stabili termenii și condițiile în baza cărora se va executa cererea, precum și modul în care vor fi suportate cheltuielile.

(31) Statul parte solicitat:

(a) furnizează statului parte solicitant copii ale evidențelor, documentelor sau informațiilor guvernamentale aflate în posesia sa care sunt disponibile publicului larg în temeiul dreptului său intern;

(b) la latitudinea sa, poate furniza statului parte solicitant, în întregime, parțial sau sub rezerva unor condiții pe care le consideră corespunzătoare, copii ale evidențelor, documentelor sau informațiilor guvernamentale aflate în posesia sa care nu sunt disponibile publicului larg în temeiul dreptului său intern.

(32) Statele părți iau în considerare, dacă este cazul, posibilitatea de a încheia acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale care ar servi obiectivelor dispozițiilor prezentului articol, le-ar conferi acestora un efect practic sau le-ar consolida.

Articolul 41

Rețeaua 24/7

(1) Fiecare stat parte desemnează un punct de contact disponibil 24 de ore din 24, 7 zile pe săptămână, pentru furnizarea de asistență imediată în scopul anchetelor penale, urmăririlor penale sau procedurilor judiciare specifice privind infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție sau pentru colectarea, obținerea și păstrarea probelor în format electronic în sensul alineatului (3) de la prezentul articol și în legătură cu infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, precum și cu infracțiunile grave.

(2) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite este informat cu privire la acest punct de contact, menține un registru actualizat al punctelor de contact desemnate în sensul prezentului articol și transmite anual statelor părți lista actualizată a punctelor de contact.

(3) Această asistență include facilitarea sau, dacă dreptul și practica internă a statului parte solicitat permit acest lucru, aplicarea directă a următoarelor măsuri:

(a) furnizarea de consiliere tehnică;

(b) păstrarea datelor electronice stocate în temeiul articolelor 42 și 43 din prezenta convenție, inclusiv, după caz, a informațiilor cu privire la locul în care se află furnizorul de servicii, dacă este cunoscut de statul parte solicitat, pentru a sprijini statul parte solicitant în formularea unei cereri;

(c) colectarea probelor și furnizarea de informații cu caracter juridic;

(d) localizarea suspecților; sau

(e) furnizarea de date electronice pentru a evita o situație de urgență.

(4) Punctul de contact al unui stat parte are capacitatea de a comunica cu punctul de contact al unui alt stat parte, în regim de urgență. În cazul în care punctul de contact desemnat de un stat parte nu face parte din autoritatea sau autoritățile statului respectiv responsabile de furnizarea asistenței judiciare reciproce sau de extrădare, punctul de contact se asigură că poate acționa în coordonare cu autoritatea sau autoritățile respective în regim de urgență.

(5) Fiecare stat parte se asigură că dispune de personal instruit și echipat corespunzător pentru a asigura funcționarea rețelei 24/7.

(6) De asemenea, statele părți pot utiliza și consolida rețelele autorizate de puncte de contact existente, după caz, și în limitele dreptului lor intern, inclusiv rețelele 24/7 pentru criminalitatea informatică ale Organizației Internaționale de Poliție Criminală, în vederea unei cooperări prompte între forțele de poliție, precum și alte metode de cooperare în ceea ce privește schimbul de informații.

Articolul 42

Cooperarea internațională în scopul păstrării rapide a datelor electronice stocate

(1) Un stat parte poate solicita unui alt stat parte să dispună sau să obțină într-un alt mod, în conformitate cu articolul 25 din prezenta convenție, păstrarea rapidă a datelor electronice stocate prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor situat pe teritoriul respectivului stat și în legătură cu care statul parte solicitant intenționează să depună o cerere de asistență judiciară reciprocă în ceea ce privește percheziția sau accesul într-un mod similar, sechestrarea sau obținerea într-un mod similar sau divulgarea datelor electronice.

(2) Statul parte solicitant poate utiliza rețeaua 24/7 prevăzută la articolul 41 din prezenta convenție, pentru a solicita informații privind localizarea datelor electronice stocate prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor și, după caz, informații privind localizarea furnizorului de servicii.

(3) În cererea de păstrare formulată în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol se menționează:

(a) autoritatea care solicită păstrarea;

(b) infracțiunea care face obiectul unei anchete penale, al unei urmăriri penale sau al unei proceduri judiciare și o scurtă expunere a faptelor care au legătură cu aceasta;

(c) datele electronice stocate care trebuie păstrate și legătura acestora cu infracțiunea;

(d) orice informație disponibilă care permite identificarea custodelui datelor electronice stocate sau a locului în care se află sistemul de tehnologie a informației și comunicațiilor;

(e) necesitatea măsurii de păstrare;

(f) faptul că statul parte solicitant intenționează să depună o cerere de asistență judiciară reciprocă în ceea ce privește percheziția sau accesul într-un mod similar, sechestrarea sau obținerea într-un mod similar sau divulgarea datelor electronice stocate;

(g) după caz, necesitatea de a păstra confidențialitatea cererii de păstrare și de a nu notifica utilizatorul.

(4) La primirea cererii din partea unui alt stat parte, statul parte solicitat ia toate măsurile adecvate pentru asigurarea păstrării rapide a datelor electronice specificate, în conformitate cu dreptul său intern. Asigurarea păstrării rapide a acestor date în urma primirii unei astfel de cereri nu poate fi condiționată de existența dublei incriminări.

(5) Un stat parte care condiționează de existența dublei incriminări acordarea de asistență judiciară reciprocă în ceea ce privește percheziția sau accesul într-un mod similar, sechestrarea sau obținerea într-un mod similar sau divulgarea datelor electronice stocate își poate rezerva dreptul, în ceea ce privește alte infracțiuni decât cele stabilite în conformitate cu prezenta convenție, de a refuza cererea de păstrare formulată în temeiul prezentului articol în cazurile în care are motive să creadă că, la momentul divulgării, condiția dublei incriminări nu ar putea fi îndeplinită.

(6) În plus, o cerere de păstrare poate fi refuzată numai pe baza motivelor prevăzute la articolul 40 alineatul (21) literele (b) și (c) și alineatul (22) din prezenta convenție.

(7) În cazul în care statul parte solicitat consideră că păstrarea nu va asigura disponibilitatea viitoare a datelor, va compromite confidențialitatea sau va afecta într-un alt mod ancheta statului parte solicitant, acesta informează imediat statul parte solicitant, care decide apoi dacă cererea ar trebui totuși executată.

(8) Orice păstrare asigurată ca răspuns la o cerere formulată în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol se realizează pentru o perioadă de cel puțin 60 de zile, pentru a permite statului parte solicitant să depună o cerere de percheziție sau acces într-un mod similar, de sechestrare sau obținere într-un mod similar sau de divulgare a datelor. După primirea unei astfel de cereri, datele continuă să fie păstrate până la luarea unei decizii cu privire la cererea respectivă.

(9) Înainte de expirarea perioadei de păstrare prevăzute la alineatul (8) de la prezentul articol, statul parte solicitant poate solicita o prelungire a acestei perioade.

Articolul 43

Cooperarea internațională în scopul divulgării rapide a datelor referitoare la trafic păstrate

(1) În cazul în care, în cursul executării unei cereri de păstrare a datelor referitoare la trafic în legătură cu o anumită comunicare, formulată în temeiul articolului 42 din prezenta convenție, statul parte solicitat descoperă că un furnizor de servicii dintr-un alt stat parte a fost implicat în transmiterea comunicării, statul parte solicitat dezvăluie rapid statului parte solicitant un volum suficient de date referitoare la trafic pentru a permite identificarea furnizorului de servicii respectiv și a canalului prin care comunicarea a fost transmisă.

(2) Divulgarea datelor referitoare la trafic în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol poate fi refuzată numai pe baza motivelor prevăzute la articolul 40 alineatul (21) literele (b) și (c) și alineatul (22) din prezenta convenție.

Articolul 44

Asistența judiciară reciprocă în ceea ce privește accesul la datele electronice stocate

(1) Un stat parte poate solicita unui alt stat parte să dispună percheziția sau accesul într-un mod similar, sechestrarea sau obținerea într-un mod similar și divulgarea datelor electronice stocate prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor situat pe teritoriul statului parte solicitat, inclusiv a datelor electronice păstrate în temeiul articolului 42 din prezenta convenție.

(2) Statul parte solicitat răspunde acestei cereri prin aplicarea instrumentelor și a actelor cu putere de lege internaționale relevante menționate la articolul 35 din prezenta convenție și în conformitate cu alte dispoziții relevante din prezentul capitol.

(3) Se va da rapid curs cererii în cazul în care:

(a) există motive să se considere că datele respective sunt deosebit de vulnerabile la pierderi sau modificări; sau

(b) instrumentele și actele cu putere de lege menționate la alineatul (2) de la prezentul articol prevăd în alt mod o cooperare rapidă.

Articolul 45

Asistența judiciară reciprocă în ceea ce privește colectarea în timp real a datelor referitoare la trafic

(1) Statele părți depun eforturi pentru a-și acorda reciproc asistență judiciară în ceea ce privește colectarea în timp real a datelor referitoare la trafic asociate unor comunicări specificate transmise pe teritoriul lor prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor. Sub rezerva dispozițiilor alineatului (2) de la prezentul articol, această asistență este reglementată de condițiile și procedurile prevăzute de dreptul intern.

(2) Fiecare stat parte depune eforturi pentru a acorda această asistență cel puțin în ceea ce privește infracțiunile pentru care colectarea în timp real a datelor referitoare la trafic ar fi disponibilă într-o cauză internă similară.

(3) În cererea formulată în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol se menționează:

(a) numele autorității solicitante;

(b) o scurtă expunere a principalelor fapte și natura anchetei, urmăririi penale sau procedurii judiciare la care se referă cererea;

(c) datele electronice în legătură cu care este necesară colectarea datelor referitoare la trafic și legătura acestora cu infracțiunea;

(d) orice dată disponibilă care permite identificarea proprietarului sau a utilizatorului datelor sau a locului în care se află sistemul de tehnologie a informației și comunicațiilor;

(e) justificarea necesității de a colecta date referitoare la trafic;

(f) perioada pentru care vor fi colectate datele referitoare la trafic și o justificare corespunzătoare a duratei acesteia.

Articolul 46

Asistența judiciară reciprocă în ceea ce privește interceptarea datelor referitoare la conținut

Statele părți depun eforturi pentru a-și acorda reciproc asistență judiciară în ceea ce privește colectarea sau înregistrarea în timp real a datelor referitoare la conținut asociate comunicărilor specificate, transmise prin intermediul unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, în măsura permisă de tratatele care le sunt aplicabile sau de dreptul lor intern.

Articolul 47

Cooperarea în domeniul aplicării legii

(1) Statele părți cooperează strâns, în concordanță cu sistemele lor juridice și administrative naționale, cu scopul de a spori eficacitatea măsurilor de aplicare a legii pentru a combate infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție. Statele părți iau, în special, măsuri eficace:

(a) pentru a consolida și, dacă este necesar, pentru a stabili canale de comunicare între autoritățile, agențiile și serviciile lor competente, ținând seama de canalele existente, inclusiv cele ale Organizației Internaționale de Poliție Criminală, pentru a înlesni schimbul sigur și rapid de informații privind toate aspectele legate de infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, inclusiv, în cazul în care statele părți în cauză consideră oportun, legăturile cu alte activități infracționale;

(b) pentru a coopera cu alte state părți în desfășurarea anchetelor legate de infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție în ceea ce privește:

(i) identitatea, locul și activitățile persoanelor suspectate de implicare în astfel de infracțiuni sau locul în care se găsesc alte persoane în cauză;

(ii) circulația produselor infracțiunilor sau a altor bunuri obținute în urma săvârșirii acestora;

(iii) circulația bunurilor, a echipamentelor sau a altor instrumente utilizate sau destinate utilizării pentru săvârșirea unor astfel de infracțiuni;

(c) pentru a furniza, dacă este cazul, elementele sau datele necesare în scopul analizei sau investigației;

(d) pentru a face schimb de informații, după caz, cu alte state părți în ceea ce privește mijloacele și metodele specifice utilizate pentru săvârșirea infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, inclusiv utilizarea de identități false, de documente falsificate, modificate sau false și alte mijloace de disimulare a activităților, precum și tactici, tehnici și proceduri în materie de criminalitate informatică;

(e) pentru a facilita coordonarea eficace între autoritățile, agențiile și serviciile lor competente și pentru a promova schimbul de personal și experți, inclusiv detașarea de ofițeri de legătură, sub rezerva acordurilor sau aranjamentelor bilaterale încheiate între statele părți în cauză;

(f) pentru a face schimb de informații și pentru coordonarea măsurilor administrative și de altă natură adoptate, după caz, în scopul identificării din timp a infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(2) În scopul punerii în aplicare a prezentei convenții, statele părți au în vedere încheierea unor acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale privind cooperarea directă dintre autoritățile lor de aplicare a legii și, în cazul în care astfel de acorduri sau aranjamente există deja, privind modificarea acestora. În lipsa unor astfel de acorduri sau aranjamente între statele părți în cauză, statele părți pot să aibă în vedere prezenta convenție ca bază a cooperării în materie de aplicare a legii în ceea ce privește infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție. Ori de câte ori este cazul, statele părți folosesc pe deplin acordurile sau aranjamentele, inclusiv organizațiile internaționale sau regionale, în vederea intensificării cooperării între autoritățile lor de aplicare a legii.

Articolul 48

Anchete comune

Statele părți au în vedere încheierea de acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale prin care, în ceea ce privește infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție care fac obiectul unor anchete penale, urmăriri penale sau proceduri judiciare într-unul sau mai multe state, autoritățile competente în cauză pot înființa organe comune de anchetă. În absența unor astfel de acorduri sau aranjamente, se pot desfășura anchete comune în condiții convenite de comun acord, de la caz la caz. Statele părți implicate se asigură că suveranitatea statului parte pe teritoriul căruia urmează să se desfășoare astfel de anchete este pe deplin respectată.

Articolul 49

Mecanisme de recuperare a bunurilor prin intermediul cooperării internaționale în domeniul confiscării

(1) În vederea acordării de asistență judiciară reciprocă în temeiul articolului 50 din prezenta convenție în ceea ce privește bunurile obținute în urma săvârșirii unei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție sau utilizate pentru săvârșirea unei astfel de infracțiuni, fiecare stat parte, în conformitate cu dreptul său intern:

(a) ia măsurile necesare pentru a permite autorităților sale competente să pună în aplicare un ordin de confiscare emis de o instanță a unui alt stat parte;

(b) ia măsurile necesare pentru a permite autorităților sale competente, atunci când acestea au competență în domeniu, să dispună confiscarea bunurilor de origine străină prin pronunțarea unei hotărâri cu privire la o infracțiune de spălare a banilor sau la o altă infracțiune care intră în competența sa sau prin alte proceduri autorizate în temeiul dreptului său intern; și

(c) are în vedere luarea măsurilor necesare pentru a permite confiscarea acestor bunuri în absența unei condamnări penale, în cazurile în care autorul infracțiunii nu poate fi urmărit penal din motive de deces, sustragere de la urmărirea penală sau absență sau în alte cazuri adecvate.

(2) În vederea acordării de asistență judiciară reciprocă în urma unei cereri formulate în temeiul articolului 50 alineatul (2) din prezenta convenție, fiecare stat parte, în conformitate cu dreptul său intern:

(a) ia măsurile necesare pentru a permite autorităților sale competente să indisponibilizeze sau să sechestreze bunurile în baza unui ordin de indisponibilizare sau de sechestrare emis de o instanță sau de o autoritate competentă a unui stat parte solicitant, care oferă un temei rezonabil pentru ca statul parte solicitat să considere că există motive suficiente pentru luarea unor astfel de măsuri și că bunurile vor face în cele din urmă obiectul unui ordin de confiscare în sensul alineatului (1) litera (a) de la prezentul articol;

(b) ia măsurile necesare pentru a permite autorităților sale competente să indisponibilizeze sau să sechestreze bunurile în baza unei cereri care oferă un temei rezonabil pentru ca statul parte solicitat să considere că există motive suficiente pentru luarea unor astfel de măsuri și că bunurile vor face în cele din urmă obiectul unui ordin de confiscare în sensul alineatului (1) litera (a) de la prezentul articol; și

(c) are în vedere luarea de măsuri suplimentare pentru a permite autorităților sale competente să păstreze bunurile în vederea confiscării acestora, de exemplu în baza unei arestări sau inculpări în străinătate legate de dobândirea acestor bunuri.

Articolul 50

Cooperarea internațională în scopul confiscării

(1) În cea mai mare măsură posibilă în cadrul sistemului său juridic intern, un stat parte care a primit din partea unui alt stat parte care are competență în privința unei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție o cerere de confiscare a produselor infracțiunilor, a bunurilor, a echipamentelor sau a altor instrumente menționate la articolul 31 alineatul (1) din prezenta convenție, situate pe teritoriul său:

(a) transmite cererea autorităților sale competente în scopul obținerii unui ordin de confiscare și, în cazul emiterii ordinului respectiv, îl execută; sau

(b) transmite autorităților sale competente, în vederea punerii în aplicare în măsura solicitată, un ordin de confiscare emis de o instanță de pe teritoriul statului parte solicitant în conformitate cu articolul 31 alineatul (1) din prezenta convenție, în măsura în care acesta se referă la produse ale infracțiunilor, bunuri, echipamente sau alte instrumente situate pe teritoriul statului parte solicitat.

(2) În urma unei cereri primite din partea unui alt stat parte care are competență în privința unei infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție, statul parte solicitat ia măsuri pentru a identifica, urmări și indisponibiliza sau sechestra produsele infracțiunilor, bunurile, echipamentele sau alte instrumente menționate la articolul 31 alineatul (1) din prezenta convenție în scopul unei confiscări ulterioare dispuse fie de statul parte solicitant, fie, în urma unei cereri în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, de statul parte solicitat.

(3) Dispozițiile articolului 40 din prezenta convenție se aplică *mutatis mutandis* prezentului articol. Pe lângă informațiile menționate la articolul 40 alineatul (15) din prezenta convenție, cererile formulate în temeiul prezentului articol conțin:

(a) în cazul unei cereri care intră sub incidența alineatului (1) litera (a) de la prezentul articol, o descriere a bunurilor care urmează să fie confiscate, inclusiv, în măsura posibilului, locul și, după caz, valoarea estimată a bunurilor, precum și o expunere a faptelor pe care se bazează statul parte solicitant, suficientă pentru a permite statului parte solicitat să ceară emiterea ordinului de confiscare în temeiul dreptului său intern;

(b) în cazul unei cereri care intră sub incidența alineatului (1) litera (b) de la prezentul articol, o copie admisibilă din punct de vedere juridic a unui ordin de confiscare pe care se bazează cererea emisă de statul parte solicitant, o expunere a faptelor și informații cu privire la măsura în care se solicită executarea ordinului, o declarație în care se precizează măsurile luate de statul parte solicitant pentru a notifica în mod adecvat terții de bună credință și pentru a asigura respectarea garanțiilor procedurale, precum și o declarație conform căreia ordinul de confiscare este definitiv;

(c) în cazul unei cereri care intră sub incidența alineatului (2) de la prezentul articol, o expunere a faptelor pe care se bazează statul parte solicitant și o descriere a măsurilor solicitate și, dacă este disponibilă, o copie admisibilă din punct de vedere juridic a ordinului pe care se întemeiază cererea.

(4) Deciziile sau măsurile prevăzute la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol se iau de către statul parte solicitat în conformitate cu dispozițiile dreptului său intern și cu normele sale procedurale, precum și cu orice tratat, acord sau înțelegere bilaterală sau multilaterală încheiată cu statul parte solicitant, și sub rezerva acestora.

(5) Fiecare stat parte furnizează secretarului general al Organizației Națiunilor Unite copii sau o descriere a actelor cu putere de lege și a normelor administrative care asigură punerea în aplicare a prezentului articol, precum și a oricăror modificări ulterioare ale acestor acte și norme.

(6) În cazul în care un stat parte alege să condiționeze luarea măsurilor menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol de existența unui tratat relevant, statul parte în cauză consideră prezenta convenție ca fiind temeiul necesar și suficient.

(7) Cooperarea în temeiul prezentului articol poate fi, de asemenea, refuzată sau măsurile provizorii pot fi ridicate în cazul în care statul parte solicitat nu primește dovezi suficiente și în timp util sau în cazul în care bunurile au o valoare *de minimis*.

(8) Înainte de ridicarea oricărei măsuri provizorii adoptate în temeiul prezentului articol, statul parte solicitat oferă statului parte solicitant, ori de câte ori este posibil, ocazia să prezinte motivele pentru menținerea măsurii respective.

(9) Dispozițiile prezentului articol se interpretează astfel încât să nu aducă atingere drepturilor terților de bună credință.

(10) Statele părți au în vedere încheierea de tratate, acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale pentru a spori eficacitatea cooperării internaționale întreprinse în temeiul prezentului articol.

Articolul 51

Cooperare specială

Fără a aduce atingere dreptului său intern, fiecare stat parte depune eforturi pentru a lua măsuri care să îi permită să transmită unui alt stat parte, fără a afecta desfășurarea propriilor anchete penale, urmăriri penale sau proceduri judiciare, informații privind produsele infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, fără o cerere prealabilă, atunci când consideră că divulgarea unor astfel de informații ar putea ajuta statul parte destinatar în inițierea sau desfășurarea anchetelor penale, urmăririlor penale sau procedurilor judiciare sau ar putea conduce la formularea unei cereri din partea statului parte respectiv în temeiul articolului 50 din prezenta convenție.

Articolul 52

Restituirea produselor infracțiunilor sau a bunurilor confiscate și dispunerea de acestea

(1) Statul parte dispune de produsele infracțiunilor sau de bunurile confiscate de acesta în temeiul articolului 31 sau al articolului 50 din prezenta convenție, în conformitate cu dreptul și cu procedurile sale administrative interne.

(2) Atunci când răspund unei cereri formulate de un alt stat parte în conformitate cu articolul 50 din prezenta convenție, în măsura în care dreptul intern permite și dacă li se solicită acest lucru, statele părți acordă prioritate restituirii produselor infracțiunilor sau a bunurilor confiscate statului parte solicitant, astfel încât să poată oferi despăgubiri victimelor infracțiunii sau să poată restitui produsele infracțiunilor ori bunurile proprietarilor lor legitimi anteriori.

(3) Atunci când răspunde unei cereri formulate de un alt stat parte în conformitate cu articolele 31 și 50 din prezenta convenție, un stat parte poate, după luarea în considerare în mod corespunzător a despăgubirii victimelor, să acorde o atenție deosebită încheierii de acorduri sau aranjamente privind:

(a) realizarea de contribuții echivalente cu valoarea produselor infracțiunilor sau bunuri ori cu veniturile provenite din vânzarea produselor infracțiunilor sau bunuri sau a unei părți a acestora la contul deschis în conformitate cu articolul 56 alineatul (2) litera (c) din prezenta convenție, precum și la sprijinirea organismelor interguvernamentale specializate în combaterea criminalității informatice;

(b) partajarea cu alte state părți, periodic sau de la caz la caz, a produselor infracțiunilor sau a bunurilor ori a fondurilor provenite din vânzarea unor astfel de produse sau de bunuri, în conformitate cu dreptul sau cu procedurile administrative interne.

(4) Dacă este cazul, cu excepția situației în care statele părți decid altfel, statul parte solicitat poate deduce cheltuielile rezonabile suportate în cadrul anchetelor, urmăririlor penale sau procedurilor judiciare care au condus la restituirea sau la dispunerea de bunurile confiscate în temeiul prezentului articol.

CAPITOLUL VI

MĂSURI PREVENTIVE

Articolul 53

Măsuri preventive

(1) Fiecare stat parte depune eforturi, în conformitate cu principiile fundamentale ale sistemului său juridic, pentru a elabora și a pune în aplicare sau a menține politici și bune practici eficace și coordonate pentru a reduce oportunitățile existente sau viitoare de criminalitate informatică prin măsuri legislative, administrative sau de altă natură adecvate.

(2) Fiecare stat parte ia măsurile adecvate, în limita mijloacelor sale și în conformitate cu principiile fundamentale ale dreptului său intern, pentru a promova participarea activă a persoanelor și entităților relevante din afara sectorului public, cum ar fi organizațiile neguvernamentale, organizațiile societății civile, instituțiile academice și entitățile din sectorul privat, precum și a publicului larg, la aspectele relevante ale prevenirii infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(3) Măsurile preventive pot include:

(a) consolidarea cooperării dintre autoritățile de aplicare a legii sau procurori și persoanele și entitățile relevante din afara sectorului public, cum ar fi organizațiile neguvernamentale, organizațiile societății civile, instituțiile academice și entitățile din sectorul privat, în scopul abordării aspectelor relevante ale prevenirii și combaterii infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție;

(b) promovarea sensibilizării publicului cu privire la existența, cauzele și gravitatea amenințării reprezentate de infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție, prin activități de informare a publicului, programe de educație publică, de educație în domeniul mass-mediei și al informației și programe de învățământ care promovează participarea publicului la prevenirea și combaterea unor astfel de infracțiuni;

(c) consolidarea și depunerea de eforturi pentru creșterea capacității sistemelor interne de justiție penală, inclusiv formarea și dezvoltarea expertizei în rândul practicienilor din domeniul justiției penale, ca parte a strategiilor naționale de prevenire a infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție;

(d) încurajarea furnizorilor de servicii să ia măsuri eficace, atunci când acest lucru este fezabil în funcție de circumstanțele naționale și în măsura permisă de dreptul intern, pentru a spori securitatea produselor, a serviciilor și a clienților furnizorilor de servicii;

(e) recunoașterea contribuțiilor activităților legitime ale cercetătorilor în domeniul securității atunci când acestea vizează exclusiv, și în măsura permisă de dreptul intern și sub rezerva condițiilor prevăzute de acesta, consolidarea și îmbunătățirea securității produselor, a serviciilor și a clienților furnizorilor de servicii situați pe teritoriul statului parte;

(f) elaborarea, facilitarea și promovarea de programe și activități pentru a descuraja persoanele expuse riscului de a se implica în infracțiuni informatice și de a deveni infractori și pentru a le încuraja să își dezvolte competențele în mod legal;

(g) depunerea de eforturi pentru promovarea reintegrării în societate a persoanelor condamnate pentru infracțiuni stabilite în conformitate cu prezenta convenție;

(h) elaborarea de strategii și politici, în conformitate cu dreptul intern, pentru prevenirea și eradicarea violenței de gen rezultate din utilizarea unui sistem de tehnologie a informației și comunicațiilor, precum și luarea în considerare a circumstanțelor și nevoilor speciale ale persoanelor aflate în situații vulnerabile în elaborarea măsurilor preventive;

(i) depunerea de eforturi specifice și adaptate pentru garantarea siguranței copiilor în mediul online, inclusiv prin educație și formare și prin sensibilizarea publicului cu privire la abuzurile sexuale asupra copiilor sau la exploatarea sexuală a copiilor în mediul online și prin revizuirea cadrelor juridice interne și consolidarea cooperării internaționale menite să prevină aceste fenomene, precum și pentru eliminarea rapidă a materialelor care conțin abuzuri sexuale asupra copiilor și scene de exploatare sexuală a copiilor;

(j) sporirea transparenței proceselor decizionale și promovarea contribuției publicului la aceste procese, precum și asigurarea accesului adecvat al publicului la informații;

(k) respectarea, promovarea și protejarea libertății de a căuta, de a primi și de a comunica informații publice cu privire la criminalitatea informatică;

(l) elaborarea sau consolidarea programelor de sprijin pentru victimele infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție;

(m) prevenirea și depistarea transferurilor de produse ale infracțiunilor și bunuri provenite din săvârșirea infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(4) Fiecare stat parte ia măsurile adecvate pentru a se asigura că autoritatea sau autoritățile competente relevante responsabile cu prevenirea și combaterea criminalității informatice sunt cunoscute și accesibile publicului, după caz, pentru a permite raportarea, inclusiv în mod anonim, a oricărui incident care poate fi considerat infracțiune stabilită în conformitate cu prezenta convenție.

(5) Statele părți depun eforturi pentru a evalua periodic cadrele juridice și practicile administrative naționale relevante existente, în vederea identificării lacunelor și vulnerabilităților și a asigurării relevanței acestora în fața amenințărilor în schimbare reprezentate de infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

(6) Statele părți pot colabora între ele și cu organizațiile internaționale și regionale relevante în scopul promovării și extinderii măsurilor menționate la prezentul articol. Aceasta include participarea la proiecte internaționale care vizează prevenirea criminalității informatice.

(7) Fiecare stat parte informează secretarul general al Organizației Națiunilor Unite cu privire la numele și adresa autorității sau autorităților care pot sprijini alte state părți în elaborarea și punerea în aplicare a unor măsuri specifice de prevenire a criminalității informatice.

CAPITOLUL VII

ASISTENȚA TEHNICĂ ȘI SCHIMBUL DE INFORMAȚII

Articolul 54

Asistența tehnică și consolidarea capacităților

(1) În funcție de capacitățile lor, statele părți au în vedere posibilitatea de a-și acorda reciproc, în cea mai mare măsură posibilă, asistență tehnică și sprijin în consolidarea capacităților, inclusiv formare și alte forme de asistență, schimbul reciproc de experiență relevantă și de cunoștințe specializate și transferul de tehnologie în condiții convenite de comun acord, ținând seama în special de interesele și nevoile părților care sunt state în curs de dezvoltare, în vederea facilitării prevenirii, depistării, anchetării și urmăririi penale a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție.

(2) În măsura în care este necesar, statele părți inițiază, elaborează, implementează sau îmbunătățesc programele specifice de formare pentru personalul lor responsabil cu prevenirea, depistarea, anchetarea și urmărirea penală a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție.

(3) Activitățile menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol pot viza, în măsura permisă de dreptul intern, următoarele:

(a) metodele și tehnicile utilizate pentru prevenirea, depistarea, anchetarea și urmărirea penală a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție;

(b) consolidarea capacităților în ceea ce privește elaborarea și planificarea politicilor strategice și a legislației pentru prevenirea și combaterea criminalității informatice;

(c) consolidarea capacităților în ceea ce privește colectarea, păstrarea și transmiterea probelor, în special în format electronic, inclusiv menținerea lanțului de custodie și analiza criminalistică;

(d) echipamentele moderne de aplicarea a legii și utilizarea acestora;

(e) formarea autorităților competente în ceea ce privește pregătirea cererilor de asistență judiciară reciprocă și alte mijloace de cooperare care îndeplinesc cerințele prezentei convenții, în special cu privire la colectarea, păstrarea și transmiterea probelor în format electronic;

(f) prevenirea, depistarea și monitorizarea circulației produselor infracțiunilor reglementate de prezenta convenție, a bunurilor, a echipamentelor sau a altor instrumente și metode utilizate pentru transferul, ascunderea sau disimularea acestor produse, bunuri, echipamente sau alte instrumente;

(g) mecanismele și metodele juridice și administrative adecvate și eficiente pentru facilitarea sechestrării, confiscării și restituirii produselor infracțiunilor reglementate de prezenta convenție;

(h) metodele utilizate pentru protecția victimelor și a martorilor care cooperează cu autoritățile judiciare;

(i) formarea în domeniul dreptului material și procedural relevant și al competențelor de anchetă și de aplicare a legii, precum și în domeniul reglementărilor naționale și internaționale și formarea lingvistică.

(4) Sub rezerva dreptului lor intern, statele părți depun eforturi pentru a valorifica expertiza altor state părți și a organizațiilor internaționale și regionale relevante, a organizațiilor neguvernamentale, a organizațiilor societății civile, a instituțiilor academice și a entităților din sectorul privat și pentru a coopera îndeaproape cu acestea, în vederea consolidării punerii efective în aplicare a prezentei convenții.

(5) Statele părți își acordă reciproc asistență în ceea ce privește planificarea și implementarea programelor de cercetare și formare destinate schimbului de expertiză în domeniile menționate la alineatul (3) de la prezentul articol și, în acest scop, utilizează, de asemenea, după caz, conferințele și seminarele regionale și internaționale pentru a promova cooperarea și pentru a stimula discuțiile privind problemele de interes reciproc.

(6) Statele părți au în vedere acordarea de asistență reciprocă, la cerere, în ceea ce privește efectuarea de evaluări, studii și cercetări privind tipurile, cauzele și efectele infracțiunilor reglementate de prezenta convenție săvârșite pe teritoriile lor, în vederea elaborării, cu participarea autorităților competente și a organizațiilor neguvernamentale relevante, a organizațiilor societății civile, a instituțiilor academice și a entităților din sectorul privat, a unor strategii și planuri de acțiune pentru prevenirea și combaterea criminalității informatice.

(7) Statele părți promovează activitățile de formare și asistență tehnică care facilitează extrădarea și acordarea de asistență judiciară reciprocă în timp util. Aceste activități pot include formare lingvistică, asistență în ceea ce privește elaborarea și gestionarea cererilor de asistență judiciară reciprocă, detașări și schimburi de personal între autoritățile centrale sau agențiile cu responsabilități în domeniu.

(8) În măsura în care este necesar, statele părți își consolidează eforturile de maximizare a eficacității asistenței tehnice și sprijinului acordat pentru consolidarea capacităților în cadrul organizațiilor internaționale și regionale și în cadrul acordurilor sau aranjamentelor bilaterale și multilaterale relevante.

(9) Statele părți au în vedere instituirea de mecanisme voluntare pentru a contribui financiar, prin programe de asistență tehnică și proiecte de consolidare a capacităților, la eforturile țărilor în curs de dezvoltare de punere în aplicare a prezentei convenții.

(10) Fiecare stat parte depune eforturi pentru a aduce contribuții voluntare la Biroul Națiunilor Unite pentru Droguri și Criminalitate în scopul promovării, prin intermediul acestuia din urmă, a unor programe și proiecte ce vizează punerea în aplicare a prezentei convenții, prin asistență tehnică și consolidarea capacităților.

Articolul 55

Schimbul de informații

(1) Fiecare stat parte are în vedere analizarea, după caz, în consultare cu experții în domeniu, inclusiv din cadrul organizațiilor neguvernamentale, al organizațiilor societății civile, al instituțiilor academice și al entităților din sectorul privat, a tendințelor în ceea ce privește infracțiunile reglementate de prezenta convenție de pe teritoriul său, precum și a circumstanțelor în care sunt săvârșite aceste infracțiuni.

(2) Statele părți au în vedere elaborarea și schimbul reciproc și prin intermediul organizațiilor internaționale și regionale de statistici, cunoștințe analitice și informații privind criminalitatea informatică, în vederea elaborării, în măsura posibilului, a unor definiții, standarde și metodologii comune, precum și a celor mai bune practici, în scopul prevenirii și combaterii unor astfel de infracțiuni.

(3) Fiecare stat parte are în vedere monitorizarea propriilor politici și măsuri practice de prevenire și combatere a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție și efectuarea de evaluări ale eficacității și eficienței acestora.

(4) Statele părți au în vedere schimbul de informații privind evoluțiile juridice, în materie de politici și tehnologice legate de criminalitatea informatică și colectarea de probe în format electronic.

Articolul 56

Punerea în aplicare a convenției prin dezvoltare economică și asistență tehnică

(1) Statele părți iau măsuri menite să contribuie la punerea optimă în aplicare a prezentei convenții, în măsura posibilului, prin cooperare internațională, ținând seama de efectele negative ale infracțiunilor reglementate de prezenta convenție asupra societății în general și asupra dezvoltării durabile în special.

(2) Statele părți sunt încurajate cu tărie să depună eforturi concrete, în măsura posibilului și în coordonare unul cu celălalt, precum și cu organizațiile internaționale și regionale:

(a) pentru a-și extinde cooperarea la diferite niveluri cu alte state părți, în special cu țările în curs de dezvoltare, în vederea consolidării capacității acestora din urmă de prevenire și combatere a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție;

(b) pentru a consolida asistența financiară și materială în scopul sprijinirii eforturilor altor state părți, în special ale țărilor în curs de dezvoltare, de prevenire și combatere cu eficacitate a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție și pentru a le ajuta să pună în aplicare prezenta convenție;

(c) pentru a furniza asistență tehnică altor state părți, în special țărilor în curs de dezvoltare, pentru a răspunde nevoilor acestora în ceea ce privește punerea în aplicare a prezentei convenții. În acest scop, statele părți depun eforturi pentru a aduce contribuții voluntare adecvate și periodice într-un cont special desemnat în acest sens în cadrul unui mecanism de finanțare al Organizației Națiunilor Unite;

(d) pentru a încuraja, după caz, organizațiile neguvernamentale, organizațiile societății civile, instituțiile academice și entitățile din sectorul privat, precum și instituțiile financiare, să contribuie la eforturile statelor părți, inclusiv în conformitate cu prezentul articol, în special prin furnizarea mai multor programe de formare și echipamente moderne țărilor în curs de dezvoltare pentru a le ajuta să atingă obiectivele prezentei convenții;

(e) pentru a face schimb de bune practici și de informații cu privire la activitățile întreprinse, în vederea îmbunătățirii transparenței, a evitării suprapunerii eforturilor și a valorificării la maximum a învățămintelor desprinse.

(3) Statele părți iau în considerare, de asemenea, utilizarea programelor subregionale, regionale și internaționale existente, inclusiv a conferințelor și seminarelor, pentru a promova cooperarea și asistența tehnică și pentru a stimula discuțiile privind problemele de interes reciproc, inclusiv problemele și nevoile speciale ale țărilor în curs de dezvoltare.

(4) În măsura în care este posibil, statele părți asigură distribuirea și alocarea de resurse și eforturi pentru a sprijini armonizarea standardelor, a competențelor, a capacităților, a expertizei și a capacităților tehnice, cu scopul de a stabili standarde minime comune în cadrul acestora în vederea eradicării paradisurilor sigure pentru infracțiunile reglementate de prezenta convenție și a consolidării luptei împotriva criminalității informatice.

(5) În măsura în care este posibil, măsurile luate în temeiul prezentului articol nu aduc atingere angajamentelor existente în materie de asistență externă sau altor acorduri de cooperare financiară la nivel bilateral, regional sau internațional.

(6) Statele părți pot încheia acorduri sau aranjamente bilaterale, regionale sau multilaterale privind asistența materială și logistică, luând în considerare aranjamentele financiare necesare pentru a asigura eficacitatea mijloacelor de cooperare internațională prevăzute de prezenta convenție și pentru prevenirea, depistarea, anchetarea și urmărirea penală a infracțiunilor reglementate de prezenta convenție.

CAPITOLUL VIII

MECANISMUL DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 57

Conferința statelor părți la convenție

(1) Se instituie o Conferință a statelor părți la convenție pentru a îmbunătăți capacitatea statelor părți și cooperarea între acestea în vederea atingerii obiectivelor stabilite în prezenta convenție și pentru a promova și revizui punerea în aplicare a acesteia.

(2) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite convoacă Conferința statelor părți în termen de cel mult un an de la intrarea în vigoare a prezentei convenții. Ulterior, vor avea loc reuniuni periodice ale conferinței în conformitate cu regulamentul de procedură adoptat de aceasta.

(3) Conferința statelor părți adoptă regulamentul de procedură și normele care reglementează activitățile prevăzute la prezentul articol, inclusiv normele privind admiterea și participarea observatorilor, precum și plata cheltuielilor ocazionate de desfășurarea acestor activități. Aceste norme și activitățile conexe țin seama de principii precum eficacitatea, incluziunea, transparența, eficiența și asumarea responsabilității la nivel național.

(4) Atunci când se stabilesc reuniunile periodice ale Conferinței statelor părți, se iau în considerare momentul și locul desfășurării reuniunilor altor organizații și mecanisme internaționale și regionale relevante care abordează chestiuni similare, inclusiv ale organismelor lor subsidiare instituite prin tratate, în concordanță cu principiile identificate la alineatul (3) de la prezentul articol.

(5) Conferința statelor părți convine asupra activităților, procedurilor și metodelor de lucru pentru realizarea obiectivelor stabilite la alineatul (1) de la prezentul articol, printre care:

(a) facilitarea utilizării și a punerii eficace în aplicare a prezentei convenții, identificarea oricăror probleme legate de aceasta, precum și a activităților desfășurate de statele părți în temeiul prezentei convenții, inclusiv încurajarea mobilizării contribuțiilor voluntare;

(b) facilitarea schimbului de informații privind evoluțiile juridice, în materie de politici și tehnologice legate de infracțiunile stabilite în conformitate cu prezenta convenție și colectarea de probe în format electronic, dintre statele părți și organizațiile internaționale și regionale relevante, precum și organizațiile neguvernamentale, organizațiile societății civile, instituțiile academice și entitățile din sectorul privat, în conformitate cu dreptul intern, precum și privind tiparele și tendințele în ceea ce privește criminalitatea informatică și privind practicile de succes pentru prevenirea și combaterea unor astfel de infracțiuni;

(c) cooperarea cu organizațiile internaționale și regionale relevante, precum și cu organizațiile neguvernamentale, organizațiile societății civile, instituțiile academice și entitățile din sectorul privat;

(d) utilizarea adecvată a informațiilor relevante furnizate de alte organizații internaționale și regionale și a mecanismelor de prevenire și combatere a infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție, pentru a evita suprapunerea inutilă a eforturilor;

(e) revizuirea periodică a punerii în aplicare a prezentei convenții de către statele părți;

(f) formularea de recomandări pentru îmbunătățirea prezentei convenții și a punerii sale în aplicare, precum și luarea în considerare a unei posibile completări sau modificări a convenției;

(g) elaborarea și adoptarea de protocoale suplimentare la prezenta convenție în temeiul articolelor 61 și 62 din prezenta convenție;

(h) luarea în considerare a nevoilor statelor părți legate de asistența tehnică și consolidarea capacităților în ceea ce privește punerea în aplicare a prezentei convenții și recomandarea oricăror măsuri considerate necesare în acest sens.

(6) Fiecare stat parte furnizează Conferinței statelor părți informații cu privire la măsurile legislative, administrative și de altă natură, precum și cu privire la programele, planurile și practicile sale de punere în aplicare a prezentei convenții, în conformitate cu cerințele conferinței. Conferința analizează modalitatea cea mai eficace de a primi informații și de a acționa pe baza acestora, inclusiv, printre altele, pe baza informațiilor primite de la statele părți și de la organizațiile internaționale și regionale competente. Pot fi luate în considerare și contribuțiile din partea reprezentanților organizațiilor neguvernamentale relevante, ai organizațiilor societății civile, ai instituțiilor academice și ai entităților din sectorul privat, acreditați în mod corespunzător în conformitate cu procedurile care vor fi stabilite de conferință.

(7) În sensul alineatului (5) de la prezentul articol, Conferința statelor părți poate institui și administra mecanismele de revizuire pe care le consideră necesare.

(8) În conformitate cu alineatele (5)-(7) de la prezentul articol, Conferința statelor părți instituie, în cazul în care consideră necesar, orice mecanism adecvat sau organism subsidiar care să contribuie la punerea eficace în aplicare a convenției.

Articolul 58

Secretariatul

(1) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite asigură secretariatul Conferinței statelor părți la convenție.

(2) Secretariatul:

(a) sprijină Conferința statelor părți în desfășurarea activităților prevăzute în prezenta convenție, se ocupă de pregătiri și furnizează serviciile necesare pentru sesiunile conferinței în ceea ce privește prezenta convenție;

(b) la cerere, sprijină statele părți în furnizarea de informații Conferinței statelor părți, astfel cum se prevede în prezenta convenție și

(c) asigură coordonarea necesară cu secretariatele organizațiilor internaționale și regionale relevante.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 59

Punerea în aplicare a convenției

(1) Fiecare stat parte ia măsurile necesare, inclusiv măsuri legislative și administrative, în conformitate cu principiile fundamentale ale dreptului său intern, pentru îndeplinirea obligațiilor care îi revin în temeiul prezentei convenții.

(2) Fiecare stat parte poate adopta măsuri mai stricte sau mai severe decât cele prevăzute de prezenta convenție pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor stabilite în conformitate cu prezenta convenție.

Articolul 60

Efectele convenției

(1) Dacă două sau mai multe state părți au încheiat deja un acord ori un tratat privitor la aspectele care fac obiectul prezentei convenții sau au stabilit în alt mod relațiile dintre ele în aceste chestiuni ori dacă vor face aceasta în viitor, ele vor avea dreptul de a aplica în mod corespunzător și acel acord sau tratat.

(2) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu aduce atingere altor drepturi, restricții, obligații și responsabilități ale unui stat parte în temeiul dreptului internațional.

Articolul 61

Relația cu protocoalele

(1) Prezenta convenție poate fi completată de unul sau mai multe protocoale.

(2) Pentru a deveni parte la un protocol, un stat sau o organizație regională de integrare economică trebuie să fie parte și la prezenta convenție.

(3) Un stat parte la prezenta convenție nu are obligații în temeiul unui protocol decât dacă devine parte la respectivul protocol în conformitate cu dispozițiile acestuia.

(4) Orice protocol la prezenta convenție se interpretează împreună cu prezenta convenție, ținând seama de scopul protocolului respectiv.

Articolul 62

Adoptarea de protocoale suplimentare

(1) Pentru adoptarea oricărui protocol suplimentar de către Conferința statelor părți este necesar acordul a cel puțin 60 de state părți. Conferința depune toate eforturile pentru a se ajunge la un consens cu privire la orice protocol suplimentar. În cazul în care toate eforturile de a ajunge la un consens eșuează și nu s-a ajuns la un acord, protocolul suplimentar se adoptă în ultimă instanță cu o majoritate de cel puțin două treimi din voturile statelor părți prezente și care votează la respectiva reuniune a Conferinței.

(2) Organizațiile regionale de integrare economică își exercită dreptul de vot în temeiul prezentului articol, în domeniile care țin de competența lor, dispunând de un număr de voturi egal cu numărul de statelor lor membre care sunt părți la prezenta convenție.

Aceste organizații nu își exercită dreptul de vot dacă statele lor membre și îl exercită pe al lor, și invers.

Articolul 63

Soluționarea litigiilor

(1) Statele părți depun toate eforturile pentru a soluționa orice litigiu cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentei convenții, prin negociere sau prin orice alt mijloc amiabil, la propria lor alegere.

(2) Orice litigiu între două sau mai multe state părți cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentei convenții, care nu poate fi soluționat prin negociere sau prin alte mijloace amiabile într-un termen rezonabil, este supus arbitrajului, la cererea unuia dintre respectivele state părți. În cazul în care statele părți respective nu reușesc să ajungă la un acord cu privire la organizarea arbitrajului în termen de șase luni de la data înaintării cererii de arbitraj, oricare dintre ele poate sesiza Curtea Internațională de Justiție prin depunerea unei cereri în conformitate cu Statutul Curții.

(3) Fiecare stat parte poate, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării prezentei convenții sau al aderării la aceasta, să declare că nu își asumă obligații în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol. Celelalte state părți nu își asumă obligații în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol față de orice stat parte care a formulat o astfel de rezervă.

(4) Orice stat parte care a formulat o rezervă în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol poate, în orice moment, să își retragă rezerva printr-o notificare adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul 64

Semnare, ratificare, acceptare, aprobare și aderare

(1) Prezenta convenție este deschisă tuturor statelor, spre semnare, la Hanoi, în 2025 și, ulterior, la sediul Organizației Națiunilor Unite din New York, până la 31 decembrie 2026.

(2) Prezenta convenție este deschisă, de asemenea, spre semnare, organizațiilor regionale de integrare economică, cu condiția ca cel puțin un stat membru al unei astfel de organizații să fi semnat prezenta convenție în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol.

(3) Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare se depun la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite. O organizație regională de integrare economică își poate depune instrumentul de ratificare, acceptare sau aprobare dacă cel puțin unul dintre statele sale membre a făcut același lucru. În respectivul instrument de ratificare, acceptare sau aprobare, o astfel de organizație își declară sfera de competență în ceea ce privește aspectele reglementate de prezenta convenție. Organizația informează, de asemenea, depozitarul cu privire la orice modificare relevantă privind sfera sa de competență.

(4) Prezenta convenție este deschisă spre aderare oricărui stat sau oricărei organizații regionale de integrare economică, cu condiția ca cel puțin un stat membru să fie parte la prezenta convenție. Instrumentele de aderare se depun la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite. În momentul aderării sale, o organizație regională de integrare economică își declară sfera de competență în ceea ce privește aspectele reglementate de prezenta convenție. Organizația informează, de asemenea, depozitarul cu privire la orice modificare relevantă privind sfera sa de competență.

Articolul 65

Intrarea în vigoare

(1) Prezenta convenție intră în vigoare în a nouăzecea zi de la data depunerii celui de al patruzecilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare. În sensul prezentului alineat, niciun instrument depus de o organizație regională de integrare economică nu trebuie considerat ca adăugându-se la instrumentele deja depuse de statele membre ale organizației respective.

(2) Pentru fiecare stat sau organizație regională de integrare economică care ratifică, acceptă, aprobă prezenta convenție sau aderă la aceasta după depunerea celui de al patruzecilea instrument aferent, prezenta convenție intră în vigoare în a treizecea zi de la data depunerii de către statul sau organizația în cauză a instrumentului respectiv sau la data intrării în vigoare a prezentei convenții în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, în funcție de care dintre aceste două date survine mai târziu.

Articolul 66

Modificare

(1) După expirarea perioadei de cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentei convenții, un stat parte poate propune o modificare și o poate transmite secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, care comunică ulterior propunerea de modificare statelor părți și Conferinței statelor părți la convenție pentru a analiza și a decide cu privire la propunere. Conferința statelor părți depune toate eforturile pentru a se ajunge la un consens cu privire la fiecare modificare. În cazul în care toate eforturile de a ajunge la un consens eșuează și nu s-a ajuns la un acord, modificarea se adoptă în ultimă instanță cu o majoritate de două treimi din voturile statelor părți prezente și care votează la respectiva reuniune a Conferinței.

(2) Organizațiile regionale de integrare economică își exercită dreptul de vot în temeiul prezentului articol, în domeniile care țin de competența lor, dispunând de un număr de voturi egal cu numărul de state membre care sunt părți la prezenta convenție. Aceste organizații nu își exercită dreptul de vot dacă statele lor membre și-l exercită pe al lor, și invers.

(3) O modificare adoptată în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol este supusă ratificării, acceptării sau aprobării de către statele părți.

(4) O modificare adoptată în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol intră în vigoare pentru un stat parte după 90 de zile de la data depunerii la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a unui instrument de ratificare, acceptare sau aprobare a respectivei modificări.

(5) La intrarea în vigoare a unei modificări, aceasta este obligatorie pentru statele părți care și-au exprimat consimțământul de a-și asuma obligații în temeiul acesteia. Celelalte state părți au în continuare obligații în temeiul dispozițiilor prezentei convenții și al oricăror modificări anterioare pe care le-au ratificat, acceptat sau aprobat.

Articolul 67

Denunțare

(1) Un stat parte poate denunța prezenta convenție printr-o notificare scrisă adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite. Denunțarea devine efectivă la un an după data primirii notificării de către secretarul general.

(2) O organizație regională de integrare economică încetează să mai fie parte la prezenta convenție atunci când toate statele sale membre o denunță.

(3) Denunțarea prezentei convenții în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol atrage după sine denunțarea oricăror protocoale la aceasta.

Articolul 68

Depozitar și limbi

(1) Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite este desemnat depozitar al prezentei convenții.

(2) Originalul prezentei convenții, ale cărui texte în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt autentice, se depune la secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

DREPT CARE, subsemnații plenipotențiari, pe deplin autorizați în acest scop de către guvernele lor, au semnat prezenta convenție.